Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVII, SERIA II. Nr. 6757 | 6 PAGINI — 30 BANI | MIERCURI 10 FEBRUARIE 1971

NOI ȘI CONGRESUL NOSTRU

PAG. 4

- Un mandat de încredere și răspundere DELEGAT LA CONGRES
- TELEX U.T.C.
- FIȘE PENTRU O CARTE DE ONOARE

SARCINA DE ORGANIZAȚIE

Dialog cu arhitectul MIHAI BENEȘ, de la Institutul județean de proiectări Argeș

Aparent întîmplător, l-am întrebat la un moment dat, undeva mai la începutul cunoștinței noastre :

— Spuneți-mi, ați venit de plăcere la discuția aceasta, sau pur și simplu din obligație, pentru că v-a învitat primul secretar ?

Nu s-a grăbit să răspundă protocolar, cu formulele presupuse în asemenea ocazii. Dimpotrivă, mi-a primit provocarea și mi-a restituit-o :

— Dacă mi-a făcut plăcere nu v-aș putea spune decît, eventual, la sfîrșitul convorbirii. Acum vă pot asigura că am venit și cu o doză de curiozitate.

— În general însă, am continuat cu aceeași nevinovăție care invita la un dialog fără repere exacte, sînteți adeptul unei expresii care circulă pe jumătate neoficial, ca un fel de anecdotă : **Dacă-i sarcină — cu plăcere ?**

— Chiar dacă aș vrea, nu o pot nici măcar accepta. Expresia mi se pare cam vulgară și, în orice caz, limitativă ; îngustează noțiunea de sarcină. Eu aș zice, ca să rămîn în nota ei, puțin altfel : dacă-i sarcină — să fie potrivită.

— Pot înțelege de aici că ați fost pus în situații și de un fel și de celălalt, o dată ce ați ajuns la această concluzie. Să debutăm, atunci, în discuția noastră cu o concluzie...

— De pildă, impunerea obligației de a participa la corul orașului, pe baza unei liste în care au fost înșirați anapoda, fără nici un criteriu, 30 de tineri mi se pare o sarcină nepotrivită, pe care n-aș face-o deloc cu plăcere. M-am dus de vreo două-trei ori la repetiții însă aveam mereu sentimentul că pierd vremea de pomană, că prezența mea e pur formală și atunci am renunțat.

— Și celălalt exemplu ?

— Îl am și pe acesta la îndemînă. O dorință mai veche a mea era aceea de a urma facultatea de filozofie. Am avut prilejul s-o realizez după terminarea Arhitecturii, aici, la Pitești. Cînd ni s-a propus, la un moment dat, să ne înscriem la Universitatea serală de marxism-leninism, eu am răspuns imediat, optînd pentru cursul de filozofie. Așadar, de data aceasta, o cerință înscrisă în statutul organizației noastre — pregătirea ideologică — s-a întîlnit cu o dorință a mea și totul a fost în ordine.

— Este, într-adevăr, cazul cel mai fericit. Dar nu admiteți că de data aceasta s-ar fi putut întîmpla cu altul ceea ce s-a întîmplat cu dv. la repetițiile corului ?

— Teoretic admit, însă practic mi se pare aproape imposibil. Pentru simplul fapt că aici fiecare din noi am avut POSIBILITATEA OPȚIUNII între mai multe cursuri : de filozofie, de istorie, de politică, de estetică etc. Nu cred că există vreun tînăr în organizația noastră care să nu fie interesat măcar de una din aceste probleme. Procedeul acesta, al consultării și opțiunii, nu se aplică însă, din păcate, întotdeauna. Sarcinile de organizație sînt de multe ori nepotrivite și pentru că sînt repartizate unor oameni nepotriviți. Ele pot fi însă îndeplinite nu numai prin apelul comod la obligativitate pentru toată lumea, ci și selectiv, prin sondaje. Te poți prezenta, de exemplu, în fața organizației, și întreba : cine VREA să facă treaba cutare ? Într-o organizație întreagă se vor găsi neapărat unu-doi tineri care s-o facă cu plăcere, nu din obligație.

— Și dacă totuși nu ? Să nu mă înțelegeți greșit : nu vreau să vă pun în situații-limită pentru a vă imobiliza, vreau pur și simplu să vă știu părerea — dacă totuși nu ?

— Atunci, cel mai bun lucru e să renunți la intenție. Să cauți, eventual, aplicarea ei în

D. MATALĂ

(Continuare în pag. a V-a)

Brigada „SCÎNTEII TINERETULUI" transmite din Suceava

Pe șantierele de construcții

RESTANȚELE SE ACUMULEAZĂ REPEDE, DAR SE RECUPEREAZĂ GREU

Pe un șantier de construcție în prima lună a anului ? Nu e prea devreme ? Acum abia se întreprind primii pași spre realizarea unor puncte din plan, abia s-au început noile obiective. Știm însă că realizarea planului anual începe din primele zile ale anului. Și nu de puține ori ni s-a întîmplat, după încheierea primului trimestru, să întîlnim în anii trecuți pe unele șantiere mari rămîneri în urmă. Cauzele invocate, erau de obicei aceleași : neînchiderea spațiilor pentru lucru în timpul iernii, risipa forței de muncă, întîrzieri în sosirea documentației tehnice etc. De fapt, cauza principală era alta și deseori nedivulgată : o anume blîndețe față de trecerea timpului — **mai este vreme, de ce să ne grăbim din prima lună** — ceea ce a dus la ivirea a numeroase pauze, la tolerarea unor lipsuri. Astfel se ajungea la situații deloc roze, cînd în al doilea sau în al treilea trimestru începeau să se tragă semnale de alarmă, să se facă analize, să se instaureze o mare agitație, de admirat în sine, dar care ar fi trebuit evitată. Întrebarea rostită cel mai des pe șantier în asemenea împrejurări era : ce facem cu restanțele din primul trimestru, cum recuperăm, cum ne îndeplinim planul ?

Sîntem acum, în luna **februarie**, pe șantierul cîtorva obiective economice în construcție la Suceava. Vremea e surprinzător de blîndă, un soare strălucitor creează iluzia unui alt anotimp, al primăverii. Aici, în marginea orașului, se află în construcție mai multe obiective industriale printre care Fabrica de conserve de carne, Fabrica de gheață, Antrepozitul frigorific. Parcurgînd șantierul, întîrziind în anumite puncte ale lui, observăm că într-adevăr se lucrează intens, chiar cu febrilitate. Se înalță ziduri, sus, pe schele, sudorii unesc șarpantele de acoperiș, în altă parte se toarnă beton sau se fac diferite instalații. Ne oprim la echipa de zidari condusă de Gheorghe Tudorovici, formată din 20 de tineri. E o echipă unită, recunoscută în întreprindere pentru rezultatele sale, pentru calitatea lucrărilor executate.

— Pe primele două decade ale lunii ianuarie, echipa pe care o conduc și-a desfășurat activitatea în condiții bune, ne declară Gh. Tudorovici. S-ar putea spune că am beneficiat din plin de vremea prielnică. Totuși au mai fost unele greutăți din cauza cărora rezultatele noastre nu sînt pe măsura posibilităților: stația de betonare se defectează des, transportul e destul de deficitar, mai ales în primele ore ale zilei.

La toate punctele de lucru, în timpul vizitei noastre, se lucra normal, erau asigurate condiții bune pentru îndeplinirea sarcinilor. Trebuie subliniată de asemenea, ca pozitivă folosirea timpului de lucru de brigăzile conduse de Emilian Maxim și Gheorghe Purice. Sesizăm buna aprovizionare la locurile de muncă cu cele necesare, o ambianță de exigență în respectarea disciplinei în producție. Cu asemenea constatări „pe viu" confirmate și de mărturia aparatului de fotografiat, facem o scurtă incursiune în primele două decade ale anului 1971, împreună cu Gheorghe Lesenciuc, șeful lotului 2 de la șantierul

NEAGU UDROIU
ION CHIRIC

(Continuare în pag. a V-a)

Pavel Todiruț, Dumitru Iacob, Mihai Todiruț, Vasile Gavnic — patru zidari din echipa de tineri condusă de Gheorghe Tudorovici

Foto : O. PLECAN

Județul PRAHOVA 1966 — 1970

LINIILE DE FORȚĂ ALE CINCINALULUI

Înscriindu-se în ritmul general al dezvoltării și înfloririi patriei, economia JUDEȚULUI PRAHOVA SE PREZINTĂ LA SFÎRȘITUL CINCINALULUI 1966—1970 CU UN BILANȚ BOGAT ÎN REALIZĂRI. Au fost puse în funcțiune 46 OBIECTIVE NOI ; alte 38 DE OBIECTIVE au fost dezvoltate, iar 9 modernizate.

Acest bilanț trebuie completat cu cele 35 DE OBIECTIVE SOCIAL-CULTURALE, nou construite sau dezvoltate, cu cele 11 158 DE APARTAMENTE, cu numeroasele școli noi sau săli de clasă date în folosință în diferitele localități din județ, cu o serie de construcții ridicate în municipiul Ploiești pentru internate școlare, dispensare, centrul stomatologic, policlinica, noua sală de gimnastică.

Producția globală a crescut cu 54 LA SUTĂ în 1970 față de nivelul realizărilor anului 1965, RITMUL MEDIU ANUAL DE CREȘTERE AL ACESTUI INDICATOR FIIND ÎN PERIOADA CINCINALULUI DE 9 LA SUTĂ.

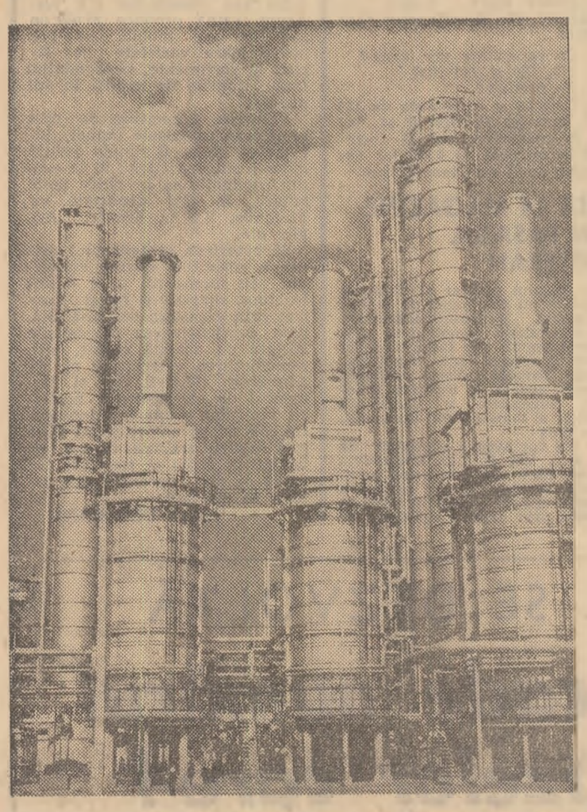

AVANTAJELE ZONĂRII ȘI SPECIALIZĂRII PRODUCȚIEI

Ancheta noastră la Consiliul intercooperatist Bonțida, jud. Cluj

Agenda de lucru a Consiliului intercooperatist Bonțida, din județul Cluj, continuă să fie foarte încărcată. *Reamplasarea culturilor, organizarea producției și a muncii, reconsiderarea activităților anexe, dezvoltarea cooperării dintre unități* — solicită ample studii și analize care să ducă în final la alegerea soluției optime. Relieful foarte variat — lunci, dealuri, cîmpii — și-a pus amprenta pe principala acțiune pornită de Consiliul intercooperatist — reamplasarea culturilor, de altfel, și cea mai dificilă. Suprafața arabilă din cooperativele agricole componente ale Consiliului — Bonțida, Jucu, Răscruci, Gădălin, Coasta — este mai mare de 6 000 hectare. Pînă acum această suprafață era cultivată cu o mulțime de culturi, de multe ori nerațional amplasate. Deci, de la bun început, chiar din stadiul de planificare, erau conștient neglijate cîteva elemente esențiale ce influențează producția agricolă : valorificarea condițiilor pedoclimatice, folosirea rațională a forței de muncă și posibilităților de mecanizare, iar în ultimă instanță, rentabilitatea. Cooperativa agricolă știa că are un plan de producție, cu o anumită structură a culturilor, pe care trebuia să-l respecte. Deci, o atare situație trebuia s-o clarifice încă de la început Consiliul. Primele

GHICA SASU

(Continuare în pag. a V-a)

CE ȘTIȚI DESPRE OMUL DE LA CATEDRĂ ?

ȘI DINCOLO DE LOCUL GEOGRAFIC AL ȘCOLII

Profesorul rămîne un intelectual

Știți, de bună seamă, foarte multe lucruri chiar și numai pentru că acest om trece obligatoriu prin viața fiecăruia dintre voi. Dar din această trecere ne rămîne mai ales imaginea lui de la catedră, de profesor a cărui unică rațiune de a fi este să-i dea elevului cunoștințe. Cît este de profesor și în afara celor 50 de minute ale orei de clasă, adică ce face cu el însuși, cum își primenește combustia spirituală pentru a rămîne constant pe postamentul de om care are ce da celorlalți — știm mai puțin.

Profesorul Florian Popescu, directorul Liceului din Fierbinți a aruncat „mănușa" discuției : „Concurența cu tine însuți este una din legile profesoratului, impusă cu deosebire de practica didactică în așa-zisa localitate de provincie".

Intrăm în dialog cu cadre didactice ale județului Ilfov, cu vechime de la 2 la 25 de ani, servind în școli generale și în licee, oameni ai orașelor, dar mai ales ai satelor. Contăm pe o discuție cu „cărțile pe față", deloc idilică sau influențată de metaforele cu care se însoțesc, de regulă dascălii. Nu le respingem totuși, atîta vreme cît concordă cu viața adevărată.

O statistică ne-ar putea arăta că, la noi, profesorimea satelor, este prin firea lucrurilor, tînără. Satul, înapoiat odinioară, a cunoscut poate cea mai mare explozie școlară, aducînd după sine, la catedre, mulți tineri absolvenți — învățători și profesori. Problemele pe care le discutăm sînt deci, în primul rînd, ale lor, deși nu numai ale lor.

Există o realitate : primul contact al proaspătului profesor cu locul său de muncă poate determina un șoc. Chiar dacă a plecat din satul sau orășelul în care se întoarce, chiar dacă lumea de acolo îi este mai mult decît familiară. De înțeles. A trăit trei sau cinci ani în atmosfera universitară, a gustat

LUCREȚIA LUSTIG
MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a IV-a)

COLOCVII ÎN ATELIERUL DE CREAȚIE

A TRAȚA REALIST TEMELE EXISTENȚEI UMANE

Convorbire cu regizorul GEO SAIZESCU

Geo Saizescu : Presupun că pentru a afla ce gîndesc, vreți să știți ce fac, la ce lucrez, sau la ce anume vreau să lucrez. Am să răspund ca și la primul meu interviu, dat în 1957 : un film al cărui erou principal e Păcală. Fiindcă, după părerea mea, filmul românesc se va afirma atunci cînd va lansa tipuri remarcabile pentru spiritul românesc. Primele trei filme pe care le-am regizat s-au născut din intenția de a prefigura un astfel de tip în stare să circule în lume prin vitalitatea și specificitatea lui. Vreau așa dar să-l propulsez pe Păcală, care reprezintă, cred eu, o chintesență de umor și inteligență specifică omului acestor meleaguri, desigur, în datele prezente în snoava românească. Cred că se fac mult prea puține eforturi (în film, în artă în general) pentru relevarea surselor de umor și lirism ale poporului nostru. Lumea este acum mai mult ca oricînd însetată de umor și poezie, astăzi, cînd arta propune cu predominanță violența, tristețea, marasmul spiritual. Într-o lume, deci, suprasaturată de tragedia existenței, eu vreau să prezint ceva din bucuria de a exista a unui popor.

— În ce limbaj de comunicare ? În ce raport socotiți că trebuie să fiți, ca artist, cu noile curente în artă, cu limbajele moderne ?

G. S. : Un om de profesie trebuie să cunoască totul, dar să cunoască bine, temeinic pentru a-și găsi locul, care, e adevărat, nu mai poate fi același ca la începutul secolului și nici măcar ca acum 15 ani. Deci un om de profesie trebuie **să știe**, dar să nu **copleșe** modalități de comunicare străine publicului său, adică să-și servească spiritual adevăratul lui public, conform vocației, talentului său. Fiindcă vedeți, vă dau un singur exemplu : filmele lui Antonioni sînt opere de mare valoare, dar publicului nostru, mă refer la majoritatea lui, cred că, nu i-au prea plăcut. Antonioni vorbește despre o lume totuși străină nouă. Or, nu se poate transplanta la noi lumea lui Antonioni, a lui Ionesco ori Becket, fără a discerne ceea ce este realmente valabil pentru noi. Și oricine pretinde că poate face asta, nu e sincer.

— Cum definiți, așadar, sinceritatea artistului ?

G. S. : Sinceritatea cu el însuși, consecvența. Obiectiv, un artist e sincer cînd e totdeauna el însuși, cînd nu se trădează pe sine niciodată. Recunosc, e greu, fiindcă în cinematograf ca și în teatru depinzi de multe, nu numai de tine. Dar izbînda e mare cînd reușești să-ți impui un punct de vedere valabil atît pentru tine ca individ, cît și pentru cei din jur. Eu cred că cei care declară, sau chiar creează, atacînd forțat un nou

VIORICA TĂNĂSESCU

(Continuare în pag. a II-a)

Vîrsta primei opere

de PETRU POPESCU

La vîrsta de douăzeci și șapte de ani, Eminescu (redactor la „Timpul", dar animînd publicația într-un asemenea fel încît se poate spune că ea era o expresie a personalității eminesciene) era mai mult decît cunoscut și stimat : era un adevărat mit viu. Dar Schiller scrisese Hoții la nouăsprezece ani. Dar Shakespeare scria piese de la douăzeci și opt de ani. Dar Keats a scris Endymion la douăzeci și trei de ani. Dar Pușkin a publicat Ruslan și Ludmila la douăzeci și unu de ani. Dar Raymond Radiguet a început ca jurnalist la numai cincisprezece ani și și-a compus primul roman la optsprezece. Dar Macedonski scotea „Oltul" la nouăsprezece. Dar... cîte asemenea exemple n-am mai putea da ? Și am folosit nume de scriitori pentru că sînt cele mai la îndemînă pentru noi. În celelalte arte, în științe, în tehnică, exemple similare abundă. Vlaicu zbura cu avionul, Einstein descoperea relativitatea, amîndoi abia eliberați de tulburările adolescenței. Nu vreau să fac elogiul precocității. Opera, opera fundamentală, e o chestiune de maturitate, iată un adevăr de netăgăduit. Ne întrebăm însă dacă acest adevăr nu trebuie revăzut și completat. În sensul că omul cu adevărat creator e matur încă din tinerețe, e matur în mod precoce (în mod „prematur", cum se exprimă un filozof oral bucureștean). Vîrsta creației, pentru omul creator, e întotdeauna o vîrstă de început. La urma urmei, precocitatea nu e un termen cam lipsit de conținut ? Cînd un tînăr muncește, creează, realizează, avem de a face cu un caz de precocitate, sau pur și simplu cu un caz (fericit, firește) **de dotare și de responsabilitate ?** Analizînd mai strîns fenomenul, ne putem chiar pune problema dacă, din cei doi membri ai acestui binom (dotare și responsabilitate) nu cumva cel cu adevărat important e responsabilitatea. Nu e suficient să fii dotat, exemple de daruri irosite se întîlnesc cu sutele, și fără responsabilitate cele mai alese însușiri pot declina. Iar dacă arta e un fenomen de **realizare** a unor fonduri, a unor latente, a unor depozite adînci, ascunse, putem compara orice fenomen de realizare cu un act artistic, putem conferi caracterul artistic oricărui fenomen de împlinire a unei personalități.

Dar nu cu gîndul la artiști începusem aceste rînduri. Ci cu gîndul la cei peste șase milioane de tineri (dintre care aproape cinci milioane de tineri studenți și elevi) pe care

(Continuare în pag. a V-a)

VACANȚA

TABERELE STUDENȚEȘTI

După sesiunea de examene, studenții vor intra din nou în vacanță. Timp de 9 zile, între 16 și 24 februarie, mii de studenți vor fi oaspeții taberelor sportive sau vor porni în drumeție prin țară. Cîteva precizări sînt însă necesare. Circa 3 500 studenți vor avea posibilitatea să învețe schiul în taberele alpine de la Izvorul Mureșului, Predeal, Pîrîul Rece, Semenic, Stîna de Vale, Muntele Mic, Izvoare, Borșa, Vatra Dornei sau la cabanele de la Deia, Rarău și din masivele Bucegi, Gîrbova, Piatra Mare. Îndrumați de profesori și instructori, studenții vor organiza aici concursuri de schi. Totodată, programul taberelor va avea în vedere și seri distractive, jocuri de cabană, concursuri cultural-distractive etc. Dar ceea ce va reține în primul rînd atenția studenților prezenți aici va fi desfășurarea finalei cupei U.A.S.R. la schi, va avea loc la Predeal și la care vor participa cîștigătorii concursurilor etapei din vacanța precedentă.

De asemenea, pentru încă 600 de studenți se vor organiza și în această vacanță tabere de odihnă la Timiș și la cabanele din Bucegi.

Un loc însemnat îl vor ocupa, ca de obicei, excursiile de 1—3 zile organizate la cererea studenților pe diferite trasee ca, de pildă, Valea Prahovei sau Valea Oltului, prilej pentru vizitarea unor locuri și monumente istorice. Nu vor lipsi, desigur, nici excursiile de o zi la Predeal pentru amatorii de schi, încît studenții vor avea posibilitatea să-și petreacă în mod plăcut zilele vacanței.

M. CRISTEA

MERCUR

NOILE FRIGIDERE ROMÂNEȘTI

Direcția comercială metalochimice din cadrul Ministerului Comerțului Interior vă va pune la dispoziție în viitorul apropiat cîteva noi și utile produse, necesare bucătăriilor dumneavoastră.

— Se vorbea la un moment dat de intrarea în magazinele de specialitate a unui important lot de frigidere cu compresor. Cînd credeți că se va întîmpla aceasta — l-am întrebat pe tov. Ion Alecu, director adjunct.

— În cîteva mari magazine din țară va intra zilele acestea un lot restrîns de astfel de frigidere cu compresor. Urmează ca în cel mai scurt timp ele să se găsească în număr suficient în toate magazinele de specialitate.

— Dacă sînteți convins că apariția lor (în număr suficient) ține de viitorul apropiat, atunci vă rugăm să ne vorbiți de avantajele acestor frigidere.

— Frigiderele cu compresor — produse de noua fabrică din Găiești — au o capacitate de refrigerare mare, timpul de congelare mic, funcționează fără zgomot...

— Ce capacitate vor avea?

— 140, 180 și 240 litri.

— Ce prețuri?

— Cele cu o capacitate de 180 litri, care au și început să intre în magazine, vor fi desfăcute la un preț de 4 800 lei, celorlalte nu li s-a fixat prețul.

CELE 14 MAGAZINE DIN PASAJUL SUBTERAN

În peisajul edilitar al Capitalei a apărut un nou punct de reper: complexul „Intercontinentalului". În subteranele complexului „Intercontinental" vor intra în funcțiune, în această lună, 14 noi magazine. Tovarășul Toma Albuleț, director general al Direcției generale comerciale a Consiliului popular al municipiului București, ne-a spus:

— Ele vor avea o suprafață de 700 m.p. Vor fi mici magazine... cu un mare vad comercial, amenajate în mod special pentru a deservi operativ cetățenii aflați în trecere prin pasajul subteran. Se va afla aici o lustragerie cu 2—3 scaune, un mic punct farmaceutic, o agenție de loto-pronosport și o florărie. Toate acestea vor ocupa spațiul de pe latura Muzeul de istorie a municipiului București — spitalul Colțea. Pe latura spitalu Colțea — Teatrul Național vor funcționa o simigerie și o unitate de răcoritoare-dulciuri. Pe latura Teatrul Național — Universitate se vor afla trei magazine care vor desface produse de cosmetică și parfumerie, obiecte de artizanat. În centrul acestui triunghi se va deschide un cafe-bar. Toate magazinele vor avea o dotare modernă, aer condiționat, lumini fluorescente.

L. D.

ANIVERSĂRI

UZINA „LIBERTATEA" LA 100 DE ANI

Cunoscuta Uzină de mobilă „Libertatea" din Cluj și-a sărbătorit recent centenarul. Un eveniment important, cu ample semnificații pentru străvechea tradiție meșteșugărească din Transilvania, pentru industria noastră într-o ascendentă împlinire și afirmare. La începutul activității sale, uzina de azi era un atelier modest pentru confecționarea mobilei de tip popular ce se vindea în tîrgurile săptămînale ale orașului sau comunelor din jur. Acum, uzina produce 20 000 de garnituri de mobilă pe an, într-o mare varietate de tipuri și sortimente, predominînd însă... tipurile de mobilă în stil popular.

Valoarea, aprecierea de care se bucură produsele Uzinei „Libertatea" poate fi simplu dedusă dintr-o singură cifră: 95 la sută din producția sa se vinde peste hotare, în țări depărtate ca Finlanda, S.U.A., Franța, Anglia etc.

Sărbătorirea centenarului uzinei a constituit pentru colectivul său momentul unui bilanț fructuos, sugestiv și bogat ilustrat prin expoziția deschisă aici, prin cuprinzătoarea monografie editată cu această ocazie, prin rememorarea veteranilor ei în adunarea festivă, dar și momentul de exprimare a hotărîrii vestiților meșteri, a întregului colectiv al uzinei de a-i duce mai departe tradiția, de a-i îmbogăți cu fapte și realizări din ce în ce mai reprezentative, istoria sa viitoare.

ION CÎMPEANU

24 h

● ● ● SURPRIZE LA POIANA BRAȘOV. La ora 4,30 dimineața, milițienii din paza generală care patrulau prin stațiune, deși văzuseră multe au rămas totuși surprinși: de la barul de noapte „Bradul" au ieșit doi tineri (Reip Manfred, 27 de ani, cofetar la cooperativa din Hălchiu și Lies Horst — mecanic auto la Autobaza II Brașov) ducînd cu ei un scaun tapițat! Curios cum l-au scos fără să-i observe nimeni... Alături de scaun s-a constatat apoi că mai luaseră cu ei și șase pahare.

● ● ● UN ACCIDENT de circulație neobișnuit s-a petrecut pe șoseaua dintre Poiană și Brașov la kilometrul 11,850. Conducînd un „Moskvici — 408", Dumitru Scurtu (23 de ani) a intrat în curbă cu viteză excesivă și neputînd redresa a trecut prin parapetul de beton răsturnîndu-se cu roțile în sus. Mașina a fost grav avariată, unul din pasageri, I. Buzea (22 de ani) a fost rănit grav, iar alt pasager și șoferul au scăpat cu leziuni ușoare. Toți trei sînt barmani — primul la „Cerbul Carpatin", ceilalți doi la T.A.P. „Carpați".

● ● ● FAMILIE MARE. În comuna Lunguletu, în curtea lui V. Mirică funcționa o secție de turnătorie a cooperativei „Deservirea" din Titu. Șeful ei a fost cîteva luni M. Voicu, înlocuit apoi de V. Mirea. Cei doi și-au introdus familia și amicii pe statele de plată încasînd ilegal peste 100 000 lei într-un an. Astfel Voicu și-a salarizat soția, Maria, cu 22 000 lei, Gherghița, fiica în vîrstă de 15 ani, cu 15 800, pe Ilie, fratele, cu 3 900 și un amic I. Roibu cu 3 500. Iar Mirea a „încadrat-o" pe Ioana, soția sa, achitîndu-i 27 000 lei, pe Maria, nora lui — cu 7 000 lei, pe Ion, fiul în vîrstă de 14 ani cu 2 000 lei, pe nepot, Ilie Mirică, cu 5 000 lei și un amic, pentru care a încasat 5 000 lei.

● ● ● PRIN ACOPERIȘ. Persoane necunoscute au scos țiglele prăvălioarei sătești din Cătrunești, comuna Sinești, Ilfov, au rupt acoperișul din P.F.L. și au furat o pungă cu loz în plic, cîteva sute de lei, mastică și țigări. Cu ajutorul cîinelui dresat ele au fost curînd identificate: N. Olteanu (15 ani) elev și V. Gheorghe (15 ani) tot elev — (acesta a mai fost o dată condamnat la 8 luni tot pentru furt).

cazuri

MAGNETOFONUL

de VASILE BĂRAN

Călătoream dinspre Simeria spre București și l-am întîlnit în tren pe băiatul acesta foarte trist, dar care pînă mai alaltăieri fusese foarte distrat sau mai bine zis foarte distras și povestea lui mi s-a părut înfiorătoare. S-a născut într-un sat, și avea, ca toți băieții, părinți, doi părinți, tată și mamă și el era singurul lor copil și a plecat la școală, și după școală a intrat într-un servici destul de bun. Avea acum banii și casa lui, dar dragostea de părinți îl făcea adesea să alerge la ei ori de cîte ori avea o zi liberă sau, mai ales, atunci cînd i se dădea concediu. Și petrecea cu ei toate zilele acelea, mergea cu ei la munca cîmpului. Pînă cînd și-a luat magnetofon. El pune vina pe magnetofon, dar eu nu-l cred, nu asta e cauza, dar dacă el mi-o dă drept argument total, n-am ce face altceva decît să-l ascult pînă la sfîrșit.

Și-a luat, deci, magnetofon și și-a înregistrat pe bandă toate cîntecele pe care le știa și toate cîntecele care-i plăceau lui și mai apoi s-a dus cu magnetofonul și în sat la el și a înregistrat pe bandă și vocea părinților, să-i aibă mereu cu el acolo, în orașul în care lucra. Și, ori de cîte ori voia să-i vadă sau să-i asculte, el punea banda aceea și se socotea împreună cu ei și era fericit. Într-un timp a primit scrisori: de ce nu ne scrii, de ce nu mai dai pe acasă? Dar el era mereu ocupat, mereu avea cîte ceva. A venit apoi și o telegramă, dar el era mereu ocupat, avea mereu treburi, nici nu știe ce era cu telegrama aceea, o primise un vecin, el era ocupat cu magnetofonul fiindcă tocmai atunci, în clipa aceea veniseră le el prietenii lui și el le-a pus banda cu vocea părinților lui, apoi niște cîntece și iarăși banda cu vocea părinților lui la care ținea atît de mult. Și au trecut ani și el nu i-a mai văzut. Multă vreme nu i-a mai văzut și le spunea prietenilor lui că undeva, într-un sat trăiesc părinții lui, acești părinți care au o voce atît de frumoasă, ascultați-i!

Și, într-o zi, n-a mai putut suporta și s-a repezit pînă în satul lui, acolo la părinții lui...

...Dar părinții lui muriseră demult.

TURISM

MODERNIZAREA PASAJULUI TULGHEȘ

În ultimul timp, trecătoarea Tulgheș, vechi drum dintre Moldova și Transilvania, a căpătat pecetea noului.

Înainte de a intra în Borsec, drumul dintre Toplița și Tulgheș trece pe sub noul și marele viaduct al căii ferate, ce traversează valea spre a ajunge în stația sa terminus, unde se încarcă în vagoane și sticlele cu faimosul „Borvis". Format din 7 largi bolți de beton, acoperite cu lespezi de piatră, viaductul — lung de 150 m avînd înălțimea cea mai mare 30 m la pilonul ce-și are temelia chiar în firul văii — este o lucrare de artă care impresionează prin mărimea sa.

De-a lungul celor 25 de km de la Toplița pînă la Borsec s-au făcut lucrări de lărgire, betonare și asfaltare a drumului, de întărire a taluzurilor și punere de parapete pe marginile povîrnișurilor.

Lucrările continuă și pe cei 12,5 km dintre Borsec și satul Tulgheș, astfel încît în curînd va fi încheiată modernizarea întregului drum ce folosește trecătoarea, realizîndu-se o însemnată legătură, atît din punct de vedere economic cît și turistic, între bazinele Mureșului și Bistriței, ușurîndu-se mult străbaterea — peste Carpații Răsăriteni — a acestui ținut cu încîntătoare priveliști și importante vestigii din veacurile trecute.

POMPILIU VOICULEȚ-LEMENY

FILATELIE

O NOUĂ EMISIUNE TEMATICĂ: CÎINI DE RASĂ

Emisiunile de mărci poștale cu temă se bucură de o caldă apreciere din partea filateliștilor. La fabrica de timbre se află în pregătire, o nouă emisiune cu tema faună; de data aceasta ea este dedicată cîinilor de rasă.

Formată din 6 valori, seria va ilustra tot atîtea specii de cîini ce trăiesc pe teritoriul țării noastre ca: lupul alsacian, buldogul, foxterierul, seterul, cockerul și canișul. Valorile: 20, 35, 55 bani, 1,00, 1,50 și 2,40 lei. Seria va fi tipărită în sistem tiefdruck, în policromie, pe hîrtie cromo. Machetele grafice sînt semnate de Eugen Palade.

TINERE TALENTE

ANDA PETROVICI...

...în prezent elevă în clasa a 10-a a Liceului de muzică nr. 2 din Capitală — un nume despre care vom avea de acum înainte adeseori posibilitatea să scriem.

Elevă în clasa profesoarei Aniela Beldi, Anda Petrovici a dobîndit la cei 16 ani ai ei notorietăți pe care le-ar rîvni mulți artiști formați.

Apariția în cadrul unor emisiuni dedicate elevilor de către posturile noastre de Radio și Televiziune, apariția pe estrada de concert în Suedia, Belgia, Iugoslavia a autentificat valorile cu totul deosebite ale unui talent violonistic perfect îndrumat. După o vizită în Suedia cu Ansamblul de cameră al liceului, cronicarul ziarului „Smålandposten" scria că în Bagatela de Ioan Scărlătescu Anda Petrovici a fost strălucitoare și poate apărea pe oricare estradă de concert a lumii.

Invitată de „Jeunesses musicale" în Belgia, Anda Petrovici a interpretat cu un deosebit succes Concertul nr. 5 de Vieuxtemps.

Recent, Anda Petrovici a fost invitată pentru un concert special de Radioteleviziune din Belgrad. Tînăra violonistă a interpretat un program cuprinzînd „Bagatela" de Ioan Scărlătescu, „Dansurile românești" de Bartok și „Introducere" și „Tarantella" de Sarasate.

Sub titluri ca: „O minune de fetiță", „Virtuoz la 16 ani", „Povestea unui talent" majoritatea ziarelor și revistelor din Belgrad au subliniat valorile cu totul deosebite ale tinerei violoniste din România.

I. SAVA

BUZĂUL SE DEZVOLTĂ

De ce scade numărul autobuzelor care-l deservesc?

În ultimii ani Buzăul se află în continuă modernizare. Orașul, în care altădată nu se petrecea mai nimic, este astăzi locul unor spectaculoase înnoiri economice și sociale.

O DEZVOLTARE CARE OBLIGĂ

Dacă producția economică a cincinalului 1966—1970 (realizat cu două luni înainte de termen și substanțial depășită) se cifra la cîteva sute de milioane, aceasta se datorează, în mare măsură, prezenței unui nucleu industrial modern. Întreprinderea metalurgică, Fabrica de sîrmă, Fabrica de geamuri, cea de zahăr, un mare grup de șantiere sînt tot atîtea obiective tinere, ale căror produse au devenit deja cunoscute peste hotare. Edificarea noii zone industriale, care se întinde pe o suprafață de aproape 30 km.p., implică și un amplu proces de formare a cadrelor (peste 12 000 de oameni, dintre care circa 60 la sută sînt tineri). În pas cu acest salt economic orașul se modernizează. Pentru satisfacerea nevoilor sale, aflate în continuă creștere s-au construit, numai în 1970, circa 1 000 de apartamente, s-au realizat, în perioada 1966—1970, peste 125 000 mp. artere de circulație asfaltate, s-a dezvoltat rețeaua comercială. Anumite rezultate s-au obținut și în domeniul transporturilor — activitate indispensabilă în condițiile dezvoltării amintite. Totuși, mai ales în sectorul transporturilor auto, nivelul existent al prestațiilor se dovedește nesatisfăcător.

„DEFICIENȚELE ÎN TRANSPORT NE PROVOACĂ ZILNIC GREUTĂȚI..."

...Ne mărturisea *tov. ing. Dumitru Ungureanu, directorul Fabricii de zahăr*. Din cauza numărului insuficient de autobuze, o parte din cei 200 de navetiști pe care-i avem, întîrziau regulat de la program. Am fost nevoiți astfel să le creăm un program special, ceea ce nu mi se parte tocmai firesc". *Inginerul Tănase Marinache, director adjunct la Fabrica de sîrmă* — pe care l-am vizitat, de asemenea, la ora începerii programului — adăuga că „numărul întîrzierilor, datorate aceluiași motiv, este de 5—10, pentru fiecare schimb. Or, dacă se ține seama de faptul că întreprinderea lucrează în 3 schimburi rezultă, numai în cursul unei săptămîni, o pagubă de cîteva mii lei. Aș vrea să adaug și faptul că orarul autobuzelor, și așa destul de rarefiat, nu se respectă întotdeauna".

Într-adevăr transportarea la locurile de muncă în interval de un ceas, un ceas și jumătate, a unui număr de peste 10 000 de oameni — dintre care aproape jumătate locuiesc în comunele învecinate orașului Buzău, ridică probleme deosebite. Este necesară, în primul rînd, prezența unui număr suficient de autobuze, respectarea cu strictețe a orelor de pornire, păstrarea unei discipline specifice transportului urban modern. În dorința de a cerceta la fața locului aceste aspecte, ne-am prezentat, mai întîi în jurul orelor 6, la garajul I.G.C. „Un număr de 7 mașini, care au și pornit, deservesc zona industrială; restul, liniile de oraș obișnuite, am fost lămuriți de către șeful garajului". O primă observație ne-a venit, fără să vrem, în minte: cum se poate realiza oare, într-un interval scurt, transportul a cîteva mii de oameni, doar cu ajutorul a 7 autobuze? Traseul dintre oraș și zona industrială fiind de numai 2—3 km., ne-am propus, în continuare (era tocmai ora dinaintea începerii schimbului de dimineață), să-l cercetăm. Nu am întîlnit însă mai mult de 4 autobuze (evident supraaglomerate)! Orele de pornire, în special din fața complexului Crîng, nu sînt respectate. Din aceste motive un număr destul de însemnat de muncitori se îndreaptă spre întreprinderi... pe jos. Ne-am închipuit că măcar transportul pe liniile obișnuite din oraș, beneficiind de un număr sporit de vehicule, satisface în mai mare măsură cerințele. Am fost deci prezenți și pe aceste trasee. Aspecte contradictorii însă: în timp ce transportul pe liniile 1 barat și 7 se desfășura cu dificultate, unele autobuze, purtînd numerele 2 sau 3, circulau aproape goale...

În asemenea cazuri dirijarea deficitară a parcului auto este evidentă. Totuși numărul vehiculelor atît cele care deservesc zona industrială, cît și orașul, ni s-a părut insuficient. Încă un motiv pentru a solicita lămuriri celor în drept.

ÎN 1968 — 49 DE AUTOBUZE, ÎN 1971 — 44...

„Observațiile făcute de dv. cu privire la nerespectarea unor ore de pornire, supraaglomerarea autobuzelor, sînt, ne spune *inginerul Gh. Crăciun, directorul I.G.C. Buzău*, întemeiate. Trebuie ținut seama însă și de faptul că numărul mașinilor este prea mic. E greu să transporți în condiții civilizate circa 50 000 călători zilnic, cu patruzeci de mașini. De altfel, efectivul acestora nu a fost sporit, corespunzător necesităților orașului. În 1967 erau 42 de autobuze, în 1968 — 49, astăzi sînt 44... Tot noi deservim (cu 9—10 mașini zilnic) și o serie de trasee interurbane, lucru care ar trebui efectuat în mod normal de către I.T.A. Buzău".

Consultînd și alți factori am mai aflat, ca o inițiativă pozitivă faptul că orele de program ale unor întreprinderi din noua zonă industrială au fost decalate, pentru ca transportul să decurgă în condiții mai bune. Însă tocmai Fabrica de geamuri și cea de sîrmă (care dețin ponderea cea mai ridicată, în ceea ce privește forța de muncă, peste 10 000 oameni) nu sprijină această inițiativă. De asemenea, I.G.C. a propus întreprinderilor industriale să le pună la dispoziție mijloace de transport, pe bază de contract. Ni s-a părut utilă această măsură, care se practică cu succes în alte centre industriale: Galați, Reșița etc. Dar conducerile întreprinderilor din Buzău au refuzat propunerea. Din discuțiile avute am mai desprins și faptul — surprinzător în condițiile unui parc auto atît de restrîns — că numărul șoferilor este insuficient. Pentru ca autobuzele să poată lucra permanent în două schimburi ar mai fi necesari... 40 de șoferi. Desigur, aspectul privește direct, de data aceasta, conducerea I.G.C., care are obligația să se ocupe de asigurarea unui efectiv suficient de conducători auto. Fiindcă, în rest — atît în ce privește necesitatea sporirii parcului auto, recuperării autobuzelor „cedate" zilnic I.T.A. Buzău, decalării complete a programelor întreprinderilor industriale — problemele sînt, în primul rînd, de competența Consiliului popular municipal.

Că orașul Buzău se dezvoltă rapid și necesitățile, în toate domeniile, cresc, e lesne de observat. De ce oare cele privind transportul nu pot fi și ele tratate cum se cuvine?

ANDREI BÂRSAN

A TRATA REALIST

(Urmare din pag. I)

limbaj de comunicare cu publicul, în timp ce ei nu cunosc nici măcar formula clasică de comunicare cu acest public, nu sînt artiști. Ca și cei care dau palme spectatorului afirmînd că nu e destul de elevat ca să-l priceapă. Adevărul e că mari artiști au fost numai cei care au găsit căile de a împărtăși lumii ceea ce aveau de spus fără să epateze, fără să forțeze, fără să siluiască sufletul și mintea celor cărora li s-au adresat.

— Nu credeți însă că fiecare spectacol — teatru sau cinematograf — reclamă un mod special de a comunica esențialul operei de artă?

G. S.: Ba da, dar fără a strangula un autor, o operă, sau chiar idei. Nu sînt pentru o transpunere, în scenă sau pe ecran, anostă, facilă, neapărat cuminte. Dar un realizator de artă trebuie să aibă multă grijă chiar față de sine însuși, fiindcă dacă vrea să reușească, scandalul poate fi o modalitate, dar în nici un caz una demnă.

— Totuși arta evoluează, de altminteri ca și societatea, arta avînd ea însăși o importantă funcție socială. Cum vedeți, deci, înnoirile, în cadrul acestei evoluții?

G. S.: Nu sînt pentru înnoiri cu orice preț. Tradiție și inovație nu înseamnă doar un titlu de studiu teoretic. A face artă spectaculară uitînd de tradiție — dar modernizînd neapărat — și uitînd ce a însemnat această artă pînă astăzi, uitînd că ceea ce se face, s-a mai făcut acum cîteva sute de ani, iar acum este oferită uneori doar într-un ambalaj **declarat** propriu, aceasta nu se poate numi înnoire.

— În consecință, pentru ce formulă militați?

G. S.: În teatru ca și în film sînt pentru o formulă realistă. Filmul e chiar mai legat de transpunerea realității decît alte arte ale spectacolului. Filmul te acceptă greu cînd cauți formule subterane de comunicare. În general, se poate afirma că publicul a acceptat înnoirile modalităților de expresie, dar cele operate pe fondul unui realism direct. Astăzi, la sfîrșit de mileniu, însăși realitatea contemporană impune o nouă modalitate de a trata realist temele existenței umane. Prefacerile sociale, științifice, tehnice impun nu numai reconsiderarea limbajului, ci chiar o reanalizare a artei spectacolului. Dar o asemenea analiză nu înseamnă a scăpa din vedere mediul social cel mai apropiat, publicul propriu, din vremea proprie. Sînt, deci, pentru înnoirea cerută de vremea ta, în lumea ta.

— Ce rol acordați realismului în arhitectura teatrală actuală? Fiindcă unii îi pun un semn de egalitate cu tehnica însăși. Realismul, chiar în teatru se face, totuși, cu cuvinte și corpuri umane. Dv. ce opinie aveți?

G. S.: Marea ambiție a unui creator este de a face viabile tipuri, oameni, personaje ale literaturii dramatice, care să-i determine pe spectatori să asiste la existențe tulburătoare, nu la simple exerciții fizice. Sigur, și acestea au rolul lor, dar omul cînd vine la teatru așteaptă altceva: noi trebuie să-i creăm o lume care să-l emoționeze, să-l facă să gîndească, nu să-l oripileze. Eu cînd mă duc la teatru aștept de la un spectacol o speranță de frumos și de bine — indiferent dacă-i comedie sau tragedie — o speranță care să-mi dea o perspectivă, să mă facă să exist altfel decît pînă în acel moment. Mă refer nu la o transformare facilă, declamatorie, demagogică. Omul, însă, cînd e pus în contact cu arta — teatru, cinematograf — trebuie neapărat, și el așteaptă asta — să-și dea seama că se întîmplă ceva cu el. Nu se întîmplă, atunci e inutil tot ceea ce facem. Sînt, așa dar, pentru oameni, nu pentru scheme, pentru ființe și nu pentru fantoșe. Sînt pentru formă, dar nu pentru exerciții formale.

— Vă recunoașteți puncte comune cu alt regizor român?

G. S.: Dintre tineri mă apropii de Dinu Cernescu. Școala și experiența comună, prietenia ne-au apropiat în idei, în modalitățile de creație.

— Și invers: în ce puncte vă opuneți uneia sau alteia dintre formulele de regie trecută sau prezentă?

G. S.: Nu-mi place regia încărcată de praf, scoasă din scrinul bătrînesc. Deși trebuie să recunosc — sincer vorbind — că în privința spectacolelor de mare realizare scenică, ceea ce a făcut Sică Alexandrescu este absolut un lucru de referință. Pe de altă parte: „Un vis în noaptea miezului de vară", regizat de Vlad Mugur mi-a plăcut grozav. Am spus, nu-mi place exhibiționismul scenic, care e o dovadă de neputință: tehnicitate „savantă" în decoruri și costume, totul poate deveni inutil. Poți să ai doar o scenă, goală, un actor, o lumină pusă într-un anume fel. Și, laolaltă, să fie în stare să-ți sugereze o întreagă lume.

— Cum zicea Lope de Vega: „trei scînduri, doi actori și o pasiune...".

G. S.: Exact așa. Dar, în plus, cel ce dirijează totul să-și cunoască bine interlocutorul, să i se adreseze într-un limbaj în care să se facă înțeles. Deci trebuie să existe neapărat o fuziune quadruplă: autor, regizor, actor și spectator. Iar cel ce are răspunderea realizării unui spectacol să fie posesorul unui crez filozofic, estetic, etic ferm. Altminteri nu se poate izbîndi în artă. Dacă nu te simt sigur, colaboratorii încep să se îndoiască și ei, produsul artistic e incert și, ceea ce e mai rău, spectatorul nu te crede.

— Se impune, așadar, o rectitudine în susținerea acestui crez: ce înseamnă deci concordanța dintre afirmație și creație? La ce poate duce discrepanța?

G. S.: Unii se declară în mod demagogic aparteneți la un crez filozofic, estetic, dar produsul lor artistic nu atestă declarațiile. Există uneori o dedublare la unii artiști — e un adevăr, trist, dar așa e. Ei caută să ofere opere de artă la care lipsesc un anume titlu, în timp ce conținutul este de cu totul altă natură. Alții creează — consecvenți fiind în artă cu ceea ce declară, în scris sau verbal — dar, din păcate, ceea ce realizează nu se ridică la înălțimea ideii. Așa s-au născut într-un timp produse așa-zis artistice, făcute însă cu atîta răceală, atît de superficiale, de plate, încît ideea — splendidă — a fost trădată. Acești oameni care, în afară de lozincă, n-au nici o chemare pentru artă, deci impostorii, pot face mult rău: în numele realismului, de pildă, s-au emis multe lucrări plate, anoste, neadevărate. Realism nu înseamnă apă de roze: pentru a servi această nobilă idee e nevoie de mare forță, de reală capacitate artistică. Deci, nu e de ajuns să declari, ci să-ți asumi noțiunile emise, să aprofundezi noțiunile îmbrățișate, pentru ca ele să fie cu adevărat — prin tot ceea ce gîndești și faci — un credo artistic.

— Credeți că teatrului, mai mult decît altor forme de artă, îi revine misiunea de a promova umanismul? Fiindcă tocmai în teatru, de la o vreme, bîntuie curente care exultă violența, cruzimea, chiar ura, poate...

G. S.: În teatru, optez pentru umanism cu majuscule. Umanismul are desigur o arie mare unde încap și violența și degradarea, tot. Dar cred că trebuie să relevăm cu predominanță ceea ce urcă, înnobilează ființa umană și nu ceea ce o coboară. Optez, deci, pentru conștient, nu pentru inconștient. Sigur, tot ce e uman, nu poate să ne fie străin; dar cred că **omul ca ființă socială e important**. Referitor la inconștient: omul, e adevărat, trăiește o treime din viață în vis. Dar lumea n-ar fi ajuns la progresul de astăzi — dacă omul n-ar fi acționat. Visezi singur, dar trăiești împreună cu alții. De aceea trebuie să vorbim despre cei care — în mod conștient — gîndesc și acționează și să ne adresăm tot lor. Arta ca funcție socială a avut și are un rol predominant. Iar artistul, se poate remarca, a funcționat totdeauna într-o concordanță, de ordin general, cu existența sa socială, civică și opera.

— Dumneavoastră realizați spectacole mai ales după lucrări ale dramaturgiei originale. Ce vă determină această opțiune?

G. S.: Sînt credincios conceptului meu că trebuie să vorbesc oamenilor de lîngă mine, despre lucruri care îi interesează în cel mai înalt grad. Atît în filme cît și în teatru mă interesează acești oameni, care uneori sînt eu însumi. Problemele lor sînt și ale mele. Militez deci pentru o deplină și reciprocă comunicare. De aceea m-a contrariat cîte o dată că spectacole pe care le-am realizat eu, după lucrări originale clare, străbătute de principii profund umaniste, au fost propuse publicului de alții într-o manieră bizară, care viza alienarea, totala neputință a comunicării. Critica mi s-a părut uneori și mai derutantă prezentînd această modalitate ca pe o mare descoperire și încă optimă.

— Dumneavoastră considerați punerea în scenă o creație, sau doar o interpretare? Deci, creator este autorul sau regizorul?

G. S.: Literatura dramatică e una, arta spectacolului e alteceva. Dar acest altceva se bazează pe text, care, după părerea mea, nu trebuie niciodată estropiat, ci totdeauna servit. Firește, orice text e perfectibil cînd devine spectacol, căci pe el operează sensibilitatea și inteligența celui chemat s-o facă. Dar eu sînt pentru primatul operei dramatice. Există și cazuri cînd regizorii reușesc să recreeze un text dramatic, în așa fel încît îl reliefează, luminîndu-l. Dar aceștia sînt artiști. Fiindcă există regizori și artiști, după cum există actori și artiști. Repet, autorul, însă, nu trebuie niciodată trădat.

— Dumneavoastră ce autor ați alege, și ce lucrare dramatică, dintre multiplele care s-au tipărit în ultimii doi ani? Cu care dintre ele credeți că ați beneficia de tot atîta succes, ca cel care v-a adus premiul anul trecut?

G. S.: Nu mă gîndesc la premiu, dar iată piesele pe care aș vrea să le regizez: „În căutarea sensului pierdut" de Ion Băieșu și „Cezar, măscăriciul piraților" de D. R. Popescu.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

MIHAI VITEAZUL (ambele serii — ecran panoramic — color) — Spectacol de gală: rulează la Sala Palatului (orele 18,30).

UN ITALIAN ÎN AMERICA: rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Festival (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

AMBASADOR AL UNIUNII SOVIETICE: rulează la Victoria (orele 16; 18,30; 20,45).

CÎNTECELE MĂRII: rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Excelsior (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

INCINERATORUL: rulează la Central (orele 16; 18,30; 21).

ULTIMUL SAMURAI: rulează la Capitol (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

BĂTĂLIA PENTRU ALGER: rulează la Miorița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

Z: rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30).

ȘOIMII: rulează la Rahova (ora 20,15).

ÎN ARȘIȚA NOPȚII: rulează la Rahova (orele 15,30; 18).

CRIMĂ ȘI PEDEAPSĂ: rulează la Cotroceni (orele 14,15; 18,15).

BĂIEȚI BUNI, BĂIEȚI RĂI: rulează la Luceafărul (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 19; 21), București (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 19; 21).

CINCI PENTRU INFERN: rulează la Favorit (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18.15; 20,30), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Central (orele 8,30; 11; 13,30).

VAGABONDUL: rulează la Lumina (orele 9—12,30 în continuare; 16,15; 19,45); Aurora (orele 9; 12,30; 16; 19,30).

PROGRAM DE FILME DOCUMENTARE: rulează la Timpuri Noi (orele 9—17 în continuare); VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN JUDEȚELE BRAȘOV ȘI SIBIU (orele 19; 20,45).

URSUL ȘI PĂPUȘA: rulează la Grivița (orele 9,30; 11,30; 16; 18,15; 20,30).

B.D. INTRĂ ÎN ACȚIUNE: rulează la Dacia (orele 8,45;—20,30 în continuare); Progresul (orele 15,30; 18; 20,15).

ȘARADA: rulează la Bucegi (orele 15,30; 18; 20,30), Drumul Sării (orele 15,30; 18; 20,30), Floreasca (orele 15,30; 18; 20,30).

OROLOGIUL KREMLINULUI: rulează la Înfrățirea (orele 17,45; 20).

FEMEIA SĂ SE TEAMĂ DE BĂRBAT: rulează la Înfrățirea (ora 15,30).

DEPARTE DE LUMEA DEZLĂNȚUITĂ: rulează la Moșilor (orele 15,30; 19).

AMINTIRI BUCUREȘTENE: rulează la Munca (orele 18; 20).

FABLIO MAGICIANUL: rulează la Munca (ora 16).

SEMNALE PE DRUM: rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,15).

POMUL DE CRĂCIUN: rulează la Lira (orele 15,30; 18; 20,15), Viitorul (orele 15,30; 18; 20,15).

GENOVEVA DE BRABANT: rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30), Volga (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,15).

PE LUCIUL GHEȚII: rulează la Arta (orele 15,30; 18; 20,15), Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

JOC DUBLU ÎN SERVICIUL SECRET: rulează la Flacăra (orele 15,30; 17,45; 20).

CASTELUL CONDAMNAȚILOR: rulează la Vitan (ora 20,15).

SUB SEMNUL LUI MONTE CRISTO: rulează la Vitan (orele 15,30; 18).

UNGHIUL DE CĂDERE: rulează la Ferentari (orele 15,30; 19).

PRIMUL CURIER: rulează la Pacea (orele 16; 18; 20).

SOARELE ALB AL PUSTIULUI: rulează la Crîngași (orele 15,30; 18; 20,15).

OCHI AGERI: rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15).

100 DE CARABINE: rulează la Laromet (orele 15,30; 17,30; 19,30).

teatre

MIERCURI, 10 FEBRUARIE 1971

Opera Română: TRUBADURUL — ora 19,30; Teatrul de Operetă: SUZANA — ora 19,30; Teatrul Național „I. L. Caragiale" (Sala Comedia): REGELE LEAR — ora 20; (Sala Studio): PĂRINȚII TERIBILI — ora 20; Teatrul de Stat Galați (La Teatrul de Comedie): CAMERA DE ALĂTURI — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Sala Studio): PURICELE ÎN URECHE — ora 20; Teatrul Mic: DOI PE UN BALANSOAR — ora 20; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy): LA GRĂDINA CĂRĂBUȘ — ora 19,30; (Cal. Victoriei): SONATUL LUNII — ora 19,30; Teatrul „C. I. Nottara" (Bd. Magheru): ADIO CARLIE — ora 19,30; (Sala Studio): SUS PE ACOPERIȘ... ÎN SAC — ora 20; Teatrul Giulești: OMUL CARE A VĂZUT MOARTEA — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": PRESTIGIOASA LOREDANA — ora 16; Teatrul „Țăndărică" (Cal. Victoriei): MIUL COBIUL — ora 17; (Str. Academiei): STROP DE ROUĂ; BROTĂCELUL — ora 17; Teatrul „Ion Vasilescu": FETELE DIDINEI — ora 19,30; Circul de Stat: INTERNAȚIONAL '71 — ora 19,30.

tv

● 10,00—11,30 Emisiuni-lecții pentru lucrătorii din agricultură. Soia și fasolea. Prezintă ing. O. Diaconescu și ing. C. Chiriță ● 18,00 Deschiderea emisiunii. Ex-Terra '71. Emisiune-concurs de construcții tehnice pentru copii ● 18,30 Cincinalul 1966—1970 în cifre și imagini ● 18,35 Cadran internațional ● 19,10 Tragerea Concursului Pronoexpres ● 19,20 1001 de seri — emisiune pentru cei mici ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 România '71. Azi județul Gorj. Emisiune de Ștefan Dimitriu și Ion Mărinași ● 20,30 Tele-cinemateca: „Îngeri cu fețe murdare" cu James Cagney, Ann Sheridan, Pat O'Brien, Humphrey Bogart. Regia: Michael Curtiz ● 22,05 Gala marilor interpreți români. Nicolae Secăreanu ● 22,25 Telejurnalul de noapte ● 22,35 Săptămîna sportivă preolimpică. Prin satelit de la Sapporo-Japonia ● 23,00 Închiderea emisiunii.

CHIPUL NOU AL PATRIEI

1966 — 1970

Judeţul PRAHOVA

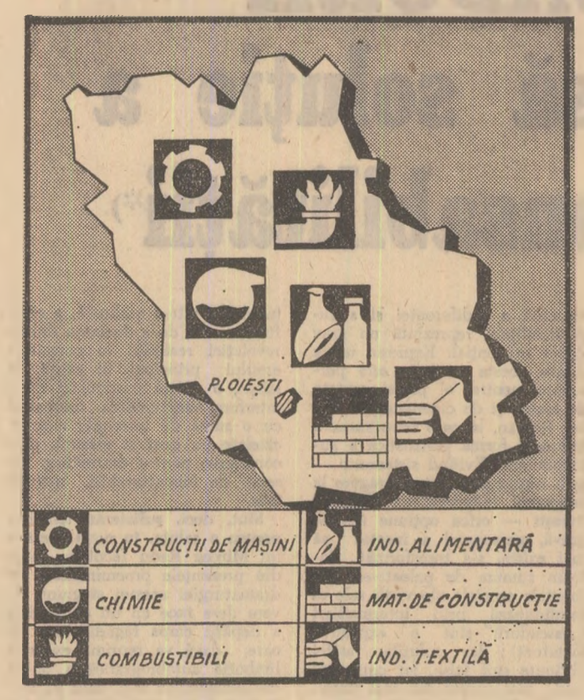

Ponderea ramurilor în totalul producţiei industriale a ţării în anul 1970

Construcţii de maşini	29 %
Chimie	16 %
Combustibili	26 %
Industrie alimentară	8 %
Materiale de construcţii	5 %
Industrie textilă	5 %
Alte ramuri	11 %

În şcolile de cultură generală, profesionale, licee de specialitate învaţă

PESTE 138 000 DE ELEVI

RAPORTAT LA NUMĂRUL LOCUITORILOR, ACEASTA ÎNSEAMNĂ CĂ FIECARE AL 5-LEA LOCUITOR AL JUDEŢULUI ESTE ELEV.

În ultimii cinci ani au fost construite 320 săli de clasă

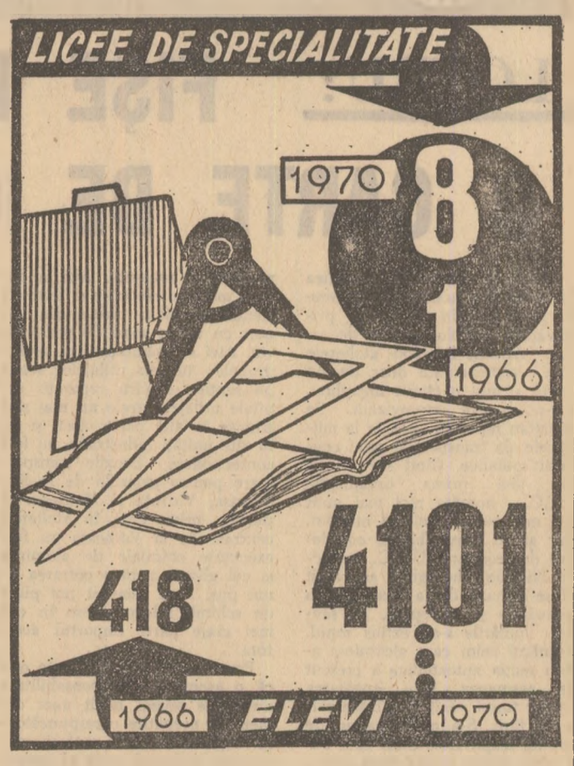

Tinerii din imagine sînt primii studenţi ai oraşului Ploieşti înscris în toamna anului 1967 în catalogul centrelor universitare ale ţării

Aici se pregătesc viitoarele cadre de ingineri şi subingineri ale industriei petroliere româneşti. În cei trei ani de existenţă Institutul de petrol şi-a mărit numărul studenţilor de aproape 5 ori

În perioada 1966-1970, organizaţiile U.T.C. au antrenat peste 25 000 de tineri la cursurile de calificare şi ridicare a calificării

Din cei 85 000 de utecişti ai judeţului:

- **18 000 sînt absolvenţi ai şcolilor tehnice şi industriale**
- **7 000 sînt absolvenţi ai liceelor**
- **1 000 sînt absolvenţi ai şcolilor postliceale**
- **3 000 sînt absolvenţi ai învăţămîntului superior**

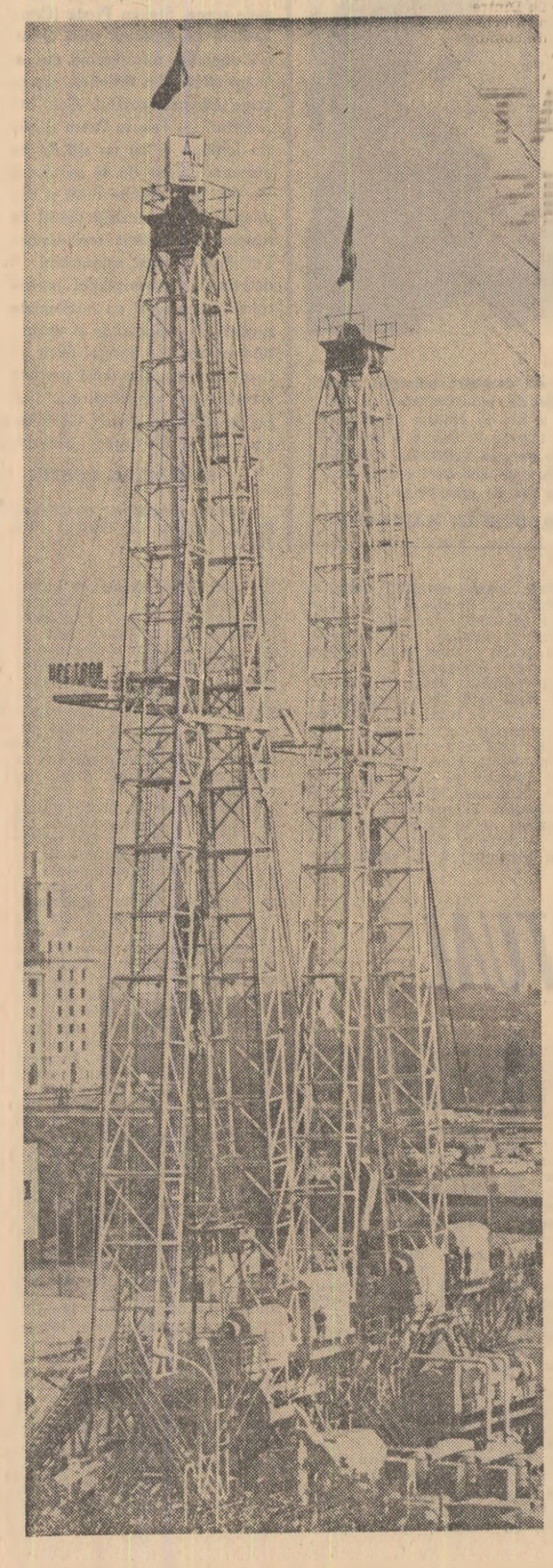

ÎN MEDIUL SĂTESC

- S-AU ELECTRIFICAT 115 SATE

82% DIN TOTALUL COMUNELOR ŞI SATELOR SÎNT ELECTRIFICATE

- S-AU ÎNFIINŢAT

21 universităţi populare
10 muzee

- S-AU CONSTRUIT

32 noi cămine culturale

În 1970, existau 88 de cămine culturale şi 161 biblioteci

• ÎN 1970 ÎN JUDEŢ EXISTAU:

- 27 de unităţi spitaliceşti cu 7121 paturi
- 138 circumscripţii sanitare
- 944 de medici
- 3316 cadre medii sanitare
- În acelaşi an, raportat la populaţia judeţului, revenea un medic la 797 locuitori

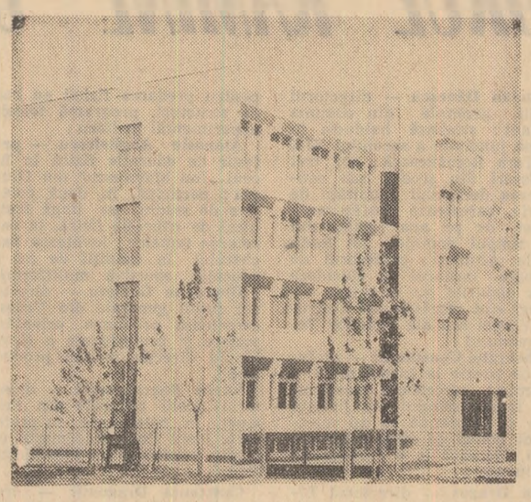

Noua policlinică „Andrei Mureşanu" din cartierul de nord

TURISM-SPORT

11 noi obiective turistice

- 32.000 de studenţi din toate centrele universitare ale ţării şi-au petrecut vacanţa în zonele turistice ale judeţului.

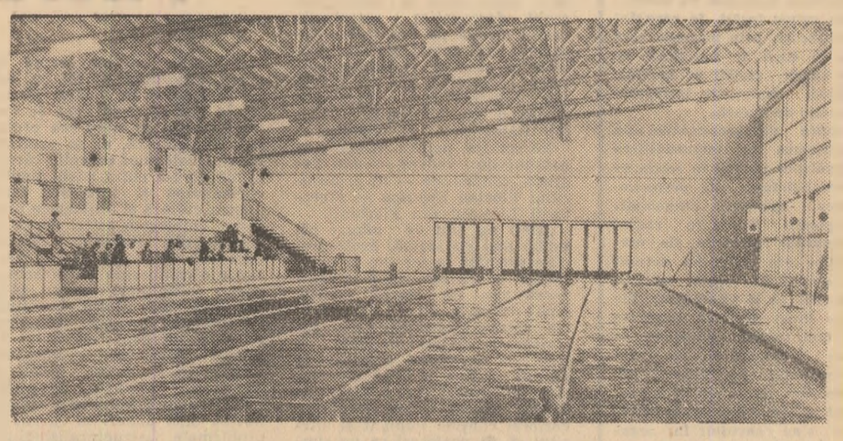

La dispoziţia tineretului au fost puse în ultimii cinci ani noi obiective sportive: Sala de gimnastică de la Institutul de petrol, bazele sportive de la A. S. Prahova, liceele 1 şi 2 din Ploieşti, Măneciu, Vălenii de Munte, Cîmpina, Mizil etc. În fotografie: modernul complex nautic din Ploieşti, unul din cele trei complexe nautice olimpice din ţară

NOI ŞI CONGRESUL NOSTRU

LOTRU: FIŞE PENTRU O CARTE DE ONOARE

Amintirea păstrează imaginea de început a activităţii Atelierelor centrale, din cea dintîi primăvară a marelui şantier de astăzi. Atunci, în 1966, atelierele erau reprezentate doar de un singur strung şi cîteva menghini, într-o baracă improvizată. Se executau reparaţii curente la mijloacele de transport şi mici confecţii metalice. Cînd s-a constituit aici prima organizaţie U.T.C., număra nici mai mult nici mai puţin, decît 14 membri. Dar aceşti cîţiva băieţi, coordonaţi de secretarul U.T.C., inginerul Nicolae Gheorghiu, au reuşit să se impună de la început prin seriozitate şi pricepere. Pe şantier lucrările s-au extins rapid. Numărul celor care alcătuiesc acum secţia autoateliere a crescut de asemenea, prin angajarea multor tineri veniţi din toate colţurile ţării. S-a mărit parcul de maşini, majoritatea celor care deserveau aceste utilaje erau tineri. Organizaţia U.T.C. „autoateliere" a devenit cea mai puternică şi cea mai numeroasă, ajungînd să depăşească 200 de membri. Prin darea în folosinţă a noii hale a atelierelor centrale, s-a creat aici organizaţia U.T.C. separată de cea a secţiei auto. Dotate cu utilaje moderne, atelierele centrale sînt capabile să execute cele mai complexe lucrări de confecţii metalice şi reparaţii. Aici se repară motoare electrice şi termice, trenuri de siloz, utilaje din import cu viteze mari de perforare etc. Aici se asamblează şi se fac probele tuturor utilajelor sosite pe şantier. Pentru reparaţii capitale utilajele grele nu mai sînt trimise în altă parte. Aici, şi nu în alte unităţi industriale, au fost confecţionate benzile transportoare pentru galeriile de la Rudăreasa, Vîdruţa şi Hoteagu. Şi pentru prima dată, în Atelierele centrale de la Voineasa au fost executate cofrajele de aluminiu şi cel glisant pentru cofrarea unui puţ. S-au asimilat noi piese de schimb înlocuindu-se în cea mai mare parte importul acestora.

Pentru orice neavizat este clar că o asemenea responsabilitate nu poate reveni decît unor oameni cu pregătire corespunzătoare. O gamă largă de profesii concurează la bunul mers al acestei vaste activităţi. Strungari, frezori, sudori, lăcătuşi, bobinatori, specialişti în motoare termice şi electrice, în unelte pneumatice etc. s-au pregătit în cea mai mare parte pe şantier, prin cursuri de calificare şi ucenicie la locul de muncă. Meritoriu este exemplul lui Gheorghe Bălan care a „crescut" singur o brigadă de 13 tineri în meseria de lăcătuşi mecanici de întreţinere a galeriei, capabili să execute, în orice moment, lucrările ce le revin. Din rîndul acestora notăm la loc de cinste numele lui Ion Ninculeanu şi Vasile Pînzaru. În aceeaşi coloană a priceperii şi dăruirii păşesc şi Ilie Sava, Constantin Purcaru, Gheorghe Clain, Constantin Dinescu, Gheorghe Enescu şi toţi ceilalţi tineri ai secţiei Ateliere centrale (din care 129 uteciści), înregimentaţi în cea mai bună brigadă de pe Şantierul naţional al tineretului de la Lotru. Avînd ca deviză: „Sarcinile de producţie îndeplinite exemplar", „Nici un brigadier în afara calificării", toate cele 7 echipe înregistrează lună de lună depăşiri substanţiale a sarcinilor de plan. Totodată, tinerii brigadieri ai Atelierelor centrale sînt şi cei mai buni organizatori ai activităţii culturale şi patriotice, se constituie ca un nucleu stimulator al întrecerii pe şantierul naţional.

Această activitate — pe care am trecut-o succint în această fişă — este strălucit încununată prin drapelul de brigadă fruntaşă, care a rămas aici de la constituirea şantierului naţional şi pînă în prezent, ca un simbol al unei ferme statornicii a hărniciei şi pricepere.

VASILE RĂVESCU

Un mandat de încredere şi răspundere

DELEGAT LA CONGRES

Inginerul GHEORGHE ŢEPELEA

Acum doi ani, Gheorghe Ţepelea, absolvea, la Timişoara, Facultatea de mecanică, devenind inginer cu specialitatea „tehnolog, constructor de maşini".

Pentru tînărul inginer aceşti doi ani sînt expresia concentrată a evoluţiei de la debutul în profesiune pînă la încredinţarea unor răspunderi deosebite, a drumului de la funcţia de inginer de schimb pînă la aceea de adjunct al şefului secţiei montaj-finisaj din uzină, acolo unde se montează cele 13 tipuri-dimensiuni de maşini-unelte care definesc prestigiul uzinei, nu numai în ţară, ci şi pe pieţele externe, în R.F.G., China, Austria, Elveţia, Franţa.

Departe de a se fi simţit vreodată un simplu executant al concepţiei proiectanţilor, inginerul Gheorghe Ţepelea are convingerea, susţinută de propriile sale fapte, că, oricît de perfect ar fi un proiect, poţi să-i adaugi ceva, să-l îmbunătăţeşti, poţi contribui cu sugestii noi la îmbogăţirea calităţilor sale. „Iată ce l-a determinat pe tînărul inginer să se considere profund angajat în tot ceea ce întreprinde, să privească proiectele după care lucrează ca purtînd rodul propriilor sale eforturi, să-şi identifice intenţiile cu obiectivele uzinei însăşi, în care sînt reunificate, prin maşinile care ies în stare de funcţiune de pe banda secţiei de montaj-finisaj, realizările întregului colectiv de muncă.

Multe din propunerile sale referitoare la îmbunătăţirea organizării muncii în secţia de montaj-finisaj, de perfecţionarea fluxului tehnologic, propuneri făcute în cadrul adunărilor generale ale uteciştilor din uzină au devenit cunoscute, în egală măsură, tinerilor ca şi virstnicilor. Ele n-au făcut decît să confirme în faţa tuturor, prestigiul de care se bucură atît în rîndul colectivului de muncă din care face parte, cît şi în cadrul organizaţiei. Toate acestea s-au constituit în argumente pentru alegerea sa ca delegat al organizaţiei judeţene Bihor la cel de al IX-lea Congres al U.T.C.

MIRCEA TACCIU

Ţesătoarea AURICA LUPU

Secretara comitetului U.T.C. de la Uzinele textile Moldova, discută simplu despre cei 1 160 de uteciści, despre iniţiativă, pasiune, opţiune. Mi-am imaginat-o pe Aurica vorbind în faţa reprezentanţilor uteciştilor despre ceea ce este „mai semnificativ": despre cea mai nouă iniţiativă, Cercul tînărului inovator, adevărat examen al inteligenţei; despre „Săptămîna uzinei" concepută complex cu simpozioane, masă rotundă, informări. O văd „dirijînd" procesele rebuturilor şi ale indisciplinaţilor, acordînd calificative la concursul „Cartea tehnică şi producţia", calculînd rezultatele întrecerii „Pentru cel mai organizat loc de muncă". Biografia interlocutoarei mele poate că nu are ceva senzaţional: 23 de ani, membră în comitetul U.T.C. din 1966. Uteciştii o cunosc şi o preţuiesc. Şi pentru aceasta la conferinţa pe uzină au ales-o secretară. Apoi, bucuriile au venit pe rînd: Aurica delegată la conferinţa municipală U.T.C., delegată la conferinţa judeţeană U.T.C. şi, ca o încununare, delegată la Congresul al IX-lea al organizaţiei noastre.

— Ce să vă spun? În asemenea clipe, cînd mi-am auzit numele rostit m-am intimidat. Prea mare era bucuria. M-am gîndit la ce voi spune acolo, pentru că tinerii noştri sînt aşa de inimoşi, încît mi-e teamă să nu scap tocmai esenţialul.

Mi s-a părut că n-ar fi drept dacă m-aş opri aici. Pentru că portretul fetei din Botoşani este mai complex, cu nuanţe subtile. Aurica mi s-a prezentat, prima dată, prin intermediul ţesăturilor din cadrul expoziţiei amenajate, anul trecut, în holul Teatrului. Am admirat talentul, simţul artistic. Aşa că nu mi s-a părut curios cînd am aflat că a selectat un grup de 15 uteciste cu care să facă un cerc de lucru artistic. Despre aceeaşi pasiune vorbeşte şi faptul că Aurica şi-a transformat casa într-o veritabilă expoziţie de cusături, covoare şi împletituri. Fiindcă în uzină, ca şi dincolo de porţile ei, secretara comitetului U.T.C. trăieşte pasiunea profesiei, după propria-i expresie, „la cea mai înaltă tensiune".

LIDIA POPESCU

● TELEX U. T. C.

Pe şantierele muncii patriotice 1971 a preluat ştafeta

ÎN ZIUA ÎN CARE BRAILENII AU OBŢINUT PREMIUL

După cum se ştie, pentru rezultatele din 1970, sîmbătă a fost conferită organizaţiei judeţene Brăila a U.T.C. menţiunea specială pentru realizări deosebite în colectarea deşeurilor metalice şi a fierului vechi. Consecvenţi acestui renume de prestigiu, ne comunică corespondentul Alexandru Coadă, tinerii brăileni au expediat Hunedoarei, în aceeaşi zi, un tren cu o cantitate de 520 tone metal vechi.

TINERII DIN REŞIŢA AMENAJEAZĂ UN CAMPING

Din cele 10 obiective importante propuse pentru prima perioadă a anului, două au şi fost atacate. Duminică, 550 de tineri siderurgişti au lucrat în zona barajului de la Secul, pentru amenajarea unui camping de 400 de locuri. Tot prin muncă patriotică, vor fi amenajate aici terenuri de sport şi spaţii verzi. În aceeaşi zi, corespondentul nostru Ion Dancea a întîlnit alţi 500 de tineri la lucrările de amenajare a parcului „Triaj".

UN TREN CARE VA PLECA DIN BRAŞOV

A fost strînsă mai mult de jumătate din cantitatea de 1 200 000 kg fier vechi pe care tinerii din judeţul Braşov au hotărît să le trimită oţelăriilor Hunedoarei, în întîmpinarea celui de al IX-lea Congres al U.T.C. În frunte se situează organizaţiile U.T.C. de la Fabrica de coloranţi Codlea, Uzina de tractoare din Braşov, Combinatul chimic şi UPRUC Făgăraş, Industria locală „Metalochim", Uzina 2 şi Fabrica de şuruburi din Braşov, care s-au angajat să predea pînă la 13 februarie cantităţi de metal ce totalizează peste 750 000 kg. Un tren marşrut va fi încărcat în zilele de 14 şi 15 februarie, urmînd să plece spre Hunedoara în dimineaţa lui 16 februarie.

ÎN JUDEŢUL BISTRIŢA-NĂSĂUD

● SĂPTĂMINA CĂRŢII SOCIAL-POLITICE

Cu expunerea „Principiile politicii partidului şi statului nostru în construirea societăţii socialiste şi în relaţiile externe", prezentată de prof. Viorel Pălăgeşiu, la Casa de cultură din oraşul Năsăud, s-a inaugurat, zilele trecute, „Săptămîna cărţii social-politice". O dată cu expoziţii zilnice de cărţi, programul acestei manifestări, organizată de comitetul orăşenesc U.T.C. şi Casa de cultură, cuprinde pentru perioada următoare recenzii, simpozioane, evocări ale activităţii unor eroi comunişti şi uteciści, întîlniri cu redactori ai Editurii Politice.

● TURNEUL „FLUIERAŞULUI"

Ansamblul de cîntece şi dansuri „Fluieraşul", de la Liceul pedagogic din Năsăud, a dat încă două spectacole, pentru locuitorii satelor Budacul de Sus şi Satul Nou, din comuna Cetate. Cu acest prilej, viitorii învăţători, împreună cu directorul liceului, profesorul Eremia Burcezan, şi alte cadre didactice au avut convorbiri cu elevi şi tineri din aceste localităţi, făcînd un schimb util de impresii despre preocupările zilnice ale tineretului, tradiţiile folclorice şi activităţile extraşcolare ale elevilor. Asemenea manifestări iniţiate de organizaţia U.T.C. de la Liceul pedagogic, cu sprijinul conducerii şcolii, au loc aproape în fiecare duminică în satele judeţului nostru.

IULIU IONAŞCU

ACŢIUNI CULTURAL-EDUCATIVE ÎN ORGANIZAŢIILE U. T. C. DIN TELEORMAN

● S-A DESFĂŞURAT LA TURNU-MĂGURELE faza municipală a Festivalului de poezie patriotică şi revoluţionară „Inimi tinere". Laurii i-a cîştigat ECATERINA ŞERDAN, elevă la Liceul „Unirea".

● LA ŢESĂTORIA „TELEORMAN", tinerele au realizat un interesant montaj literar: „Te cînt partid iubit".

● UTECIŞTII DE LA UZINA DE REPARAŢII din Roşiorii de Vede au fost de curînd invitaţii simpozionului „Figuri de comunişti-eroi oglindite în literatura română". În acelaşi oraş, şi-a început activitatea primul cineclub al elevilor, la Liceul nr. 1.

● ÎN ZIMNICEA, Comitetul orăşenesc U.T.C. a organizat un frumos spectacol de varietăţi, urmat de o seară de dans, ne scrie GHEORGHE SELCU. La Videle, tinerii s-au întîlnit cu membri ai Biroului Comitetului judeţean U.T.C., în cadrul unei dezbateri pe teme de politică internă şi externă.

● ULTIMA ORĂ: sîmbătă şi duminică are loc în oraşul Alexandria primul Festival-concurs al orchestrelor de muzică uşoară din judeţul Teleorman intitulat „Trubadurii".

● TELEX U. T. C.

„CASCADORII" — o falsă soluţie a responsabilităţii*)

Asemenea multora dintre autorii dramatici afirmaţi în ultima vreme, Mircea Radu Iacoban a descins în teatru din teritoriile vecine ale prozei şi publicisticii. Spectacolul său debut cu **Tango la Nisa** mărturisea în chip nemijlocit această provenienţă. Mai întîi prin calităţile sale: o notabilă forţă analitică, aptă să scoată la iveală mişcări sufleteşti abia perceptibile; o pasiune vie pentru actualitate; o neobişnuită capacitate de a distinge simultan, cu un relativism înţelept, latura tragică şi cea derizorie a unuia şi aceluiaşi eveniment, capacitate care dădea discursului dramatic un ton foarte special, franc şi degajat. Dar provenienţa „literară" a autorului se vădea şi în cusururile piesei, dintre care cel dintîi era o anume inconsecvenţă a gîndirii teatrale. Destinele personajelor evoluau paralel, fără o axă de armonie care să le concentreze şi să le ierarhizeze în spaţiul unui conflict substanţial. Arhitectura era fragilă şi friabilă, motivele dramatice independente intersectîndu-se doar cu concursul unor coincidenţe şi al unor sfori la vedere.

Meşteşugul dramaturgului a evoluat însă cu o promptitudine surprinzătoare şi iată că în cea de a doua piesă a lui — a cărei premieră pe ţară a onorat scena teatrului din Bacău — semnalmentele debutului s-au estompat aproape în întregime, fără ca prin aceasta să se piardă spontaneitatea şi prospeţimea viziunii.

Fără cascadori este o glossă pe o temă niciodată uzată: aceea a caracterului continuu, fără antracte şi fără respiro-uri, pe care-l are responsabilitatea omului faţă de faptele sale. Nu există experienţă umană fără consecinţe; fiecare moment din viaţă este un prilej de opţiune în funcţie de care se hotărăşte nu numai propriul destin, ci un şir întreg de destine, şi de aceea orice variantă a indiferenţei şi a superficialităţii reprezintă un grav delict existenţial. Expresia uneia dintre aceste variante este personajul central al piesei, vedeta de teatru şi de cinematograf Cezar Radian, la care frivolitatea a îmbrăcat forma paroxistică a autoanihilării. Evitînd sistematic — prin neangajare, prin retragere la adăpostul inoperantelor formule livreşti — orice opţiune morală gravă, personajul a încetat să mai existe, s-a transformat într-un sumum de paleative. Momentele cruciale ale vieţii sale se soluţionează prin intermediari („cascadorii" sînt o expresivă metaforă); dar soluţiile astfel obţinute sînt false, iar consecinţele, mai curînd sau mai tîrziu, vor fi dintre cele mai serioase. Piesa fixează momentul-limită al unor asemenea consecinţe şi urmăreşte, într-o gradaţie inteligentă, reacţia personajului în faţa lor, disperarea cu care un om devenit propria sa umbră îşi caută ultimele reziduuri de substanţă reală. Această oscilaţie, compusă cu acurateţă, între „teatru" şi „adevăr" este una din laturile cele mai atrăgătoare ale piesei lui Mircea Radu Iacoban, şi ea este aceea care îi dă unitate şi coerenţă dramatică.

Celelalte elemente ale piesei, dintre care cel puţin două sînt şi în sine impresionante, se subsumează organic firului esenţial. E vorba, mai întîi, de un raport, nuanţat cu fineţe, între generaţii, menit să ofere, într-un fel, contraponderea falsei soluţii de viaţă a lui Cezar Radian. Cei doi „bătrîni" ai piesei, ale căror idealuri sînt — citez foarte aproximativ — „asemănătoare unei lăzi de zestre în care nu se umblă decît rar, la zile mari, pentru că altfel s-ar banaliza", evită în chip convingător schemele sentimentale, devenind o prezenţă puternică şi expresivă. Există, apoi, încă un personaj deosebit de interesant: tînăra Mona, o erinie travestită într-o midinetă, a cărei funcţie este de a declanşa drama revelaţiei realităţii în conştiinţa eroului principal. Şi există, în sfîrşit, o ştiinţă particulară de a interfera confruntarea dramatică cu o sumă de interludii comice, cizelate cu gust şi măsură, care constituie, pentru dramaturg, un semn de incontestabilă maturitate.

Sînt, deci, suficiente temeiuri pentru a saluta, în noua piesă a lui Mircea Radu Iacoban, una din prezenţele proeminente ale dramaturgiei acestei stagiuni. Avem de-a face cu un autor care a depăşit etapa făgăduielilor şi care, dacă va reprima excesiva limbuţie autobiografică a unora din personajele sale, dacă va evita mai decis micile frivolităţi reportericeşti, şi dacă nu-şi va mai rata finalurile explicînd abuziv o seamă de lucruri deja sugerate, are toate şansele să se instaleze definitiv în stima publicului.

Realizatorii reprezentativei de la Bacău, regizorul Victor Tudor Popa şi scenograful T. Th. Ciupe, au dezvoltat în spectacol mai cu seamă latura simbolică a textului, scoţînd la suprafaţă semnificaţiile de ansamblu şi sacrificînd, în general, detaliul concret. E inutil să discutăm dacă această ipoteză spectaculară era cea mai favorabilă piesei, mai ales că, în linii mari, spiritul acesteia nu este trădat. Îi vom reproşa însă cîteva naivităţi manieriste (bunăoară proiectorul care se plimbă în final pe feţele spectatorilor şi care, conform unui „cod" extrem de convenţional, vrea să însemne o invitaţie la scrutarea conştiinţelor), precum şi cîteva inconsecvenţe de stil (o imensă oglindă care se află în mijlocul unei şosele naţionale poate avea, desigur, o funcţie simbolică precisă, dar în acest caz personajele nu-şi mai pot aranja ţinuta în ea, ca în faţa unei toalete!)

Distribuţia, care nu străluceşte prin omogenitate, acoperă totuşi cu acurateţă majoritatea partiturilor. Am reţinut, în special, compoziţia studiată minuţios şi executată cu sensibilitate de tînăra actriţă Anca Alecsandra (Mona). Timid şi cam fals în primele scene, Stelian Preda (Cezar Radian) se descurcă pînă la urmă onorabil, interpretînd cu emoţie cîteva din dificilele monoloage ale personajului. Cei doi „bătrîni" — Valeriu Pascu şi Marin Ionescu — cu un stil de joc oarecum diferit de al partenerilor lor, au o anume forţă şi distincţie, dar nu rezistă destul de riguros la tentaţia melodramei. Lui Puiu Burnea spectacolul îi datorează un substanţial portret comic, pe alocuri cu neaşteptate sugestii de profunzime şi umanitate, căruia nu-i lipseşte decît un dram de rîs. Alte două portrete asemănătoare schiţează, din linii puţine şi ferme, Sanda Ghiculescu-Voica şi Gheorghe Şerbina.

SEBASTIAN COSTIN

*) „Fără cascadori" de Mircea Radu Iacoban la Teatrul din Bacău.

O poţi întîlni în egală măsură aplecată deasupra planşetei, ca şi în mijlocul tinerilor de la Combinatul de industrializare a lemnului din Cluj. Îndatoririle pe care le are în ambele direcţii, ca ingineră proiectantă şi ca secretară U.T.C., îi impun o prezenţă convingătoare pe toate planurile. Şi se pare că VIRGINIA HERLEA a izbutit pe deplin, odată ce se bucură de aprecieri atît în activitatea profesională, cît şi în cea de organizaţie.

Foto: ŞTEFAN MARINESCU

PROFESORUL RĂMÎNE UN INTELECTUAL

(Urmare din pag. I)

din trepidaţia marelui oraş, cu ofertele sale ştiinţifice, culturale şi artistice, şi-a „reglat" stilul de viaţă după un barem foarte înalt. Şi, deodată...

Gheorghe Constantin, profesor de istorie la Liceul din Oltenţa: „Deodată universul tău devine altul. Se compune din şcoală — cu 20—30 de colegi — relaţia cu grupul de agronomi şi medici, căminul cultural, ori casa de cultură. Şi, cam atît. Au rămas în oraşele studenţiei instituţiile de primă mînă pentru nevoile noastre profesionale şi spirituale...".

Într-adevăr, şi opiniile altor profesori tineri, prezenţi la întîlnirea noastră, ne obligă să nu ocolim „primul pas în profesie", numind factorii care determină amortizarea şocului. Atunci, firesc, pătrundem în intimitatea şcolii, descoperim resorturile care-l cîştigă pe proaspătul absolvent nu numai pentru profesie în general, ci pentru unitatea respectivă, fie ea şcoala din Frăsinet sau Tîncăbeşti, Gogoşari sau Crevedia, liceul din Călugăreni ori Oltenţa.

Ne servim, pentru început, de punctul de vedere — mai degrabă, confesiune — al profesorului **Florian Popescu** — directorul Liceului din Fierbinţi.

„Deşi nu sînt de părere că, astăzi mai cu seamă, profesorul care practică la sat sau în localităţile ce cunosc acum urbanizarea are un statut aparte, poate intra în discuţie traiectoria carierei profesionale, aici. Iar traiectoria carierei depinde de tine. La începutul acesteia, te găseşti în faţa a două alternative. În primul caz, te simţi un exilat, pentru care începutul carierei conţine implicit şi sfîrşitul ei. Şi profesezi ca un simplu slujbaş. Nu vreau să mă ocup de această alternativă, deşi ştiu că ea ne dă navetiştii, şi blazaţii, şi profesorii fără har, pe cei care trăiesc după principiul „azi aici, mîine oriunde". Mă opresc la a doua alternativă pentru că ea ne exprimă mai exact. Ne interesează şcoala, şi nu unde este situată ea. Aici ne creăm universul de care avem nevoie ca să nu coborîm de la condiţia de intelectuali. La o adică, ne întrecem cu noi înşine. Ar fi incorect însă să nu admit că viaţa nu împarte întotdeauna aşa, exact în două, trăirile omului de la catedră. Accept să trăieşti uneori un moment de descumpănire, dar am mare admiraţie pentru cei care adoptă o a treia alternativă: cu o mare putere de voinţă, se regăsesc, nu se mai simt izolaţi, faţă în faţă cu 40 de elevi...".

O spune un om avînd în spate greutatea a 25 de ani de profesorat în mediul sătesc. 25 de ani nu l-au uzat şi nici nu l-au dus la marginea profesiei. Dimpotrivă, ni se prezintă ca un intelectual autentic căruia nimic nu i-a putut ştirbi ţinuta, curiozitatea şi interesul înalt pentru cultură şi mijloacele profesiei. Înţelegem astfel de ce la Liceul din Fierbinţi cadrele didactice simt nevoia să realizeze o colaborare interdisciplinară; altminteri spus, să-şi transfere unii altora cunoştinţe în interesul propriei discipline, şi spre profitul elevilor. Se adoptă cele mai neaşteptate soluţii, ca în cazul limbii şi literaturii române, de pildă. Catedra de specialitate simţea nevoia unei puneri la curent în problemele „structuralismului". Cineva din colectiv, a fost determinat să se documenteze, să întocmească o bibliografie şi să informeze pe toţi colegii de specialitate. Omul cu experienţă, directorul, înţelege şi promovează fluxul continuu al schimbului de idei şi metode, de fapt — dă tonul.

Timp de cîteva ceasuri, 17 oameni ne fac, o demonstraţie că această profesie poate fi servită — aici ca şi la „centru" — în mod exemplar, în mod corect, sau deservită — ca să ne folosim de gradaţia făcută de profesorul **Valentin Olteanu.**

IATĂ CÎTEVA ARGUMENTE

Nicolae Racoceanu — directorul Şcolii generale nr. 1 Crevedia: cercetează problema orientării şcolare şi profesionale a elevilor;

Lucian Dănescu — directorul Şcolii generale din comuna Clejani: studiază haiducia în prima jumătate a secolului XIX în Ţara Românească; alţi trei profesori din şcoală, sub conducerea decanului Facultăţii de istorie, cercetează desfăşurarea luptei de pe apa Neajlovului din timpul domniei lui Radu de la Afumaţi; profesorul de biologie încearcă să elucideze dacă pădurile din preajma comunei sînt rămăşiţe ale Codrului Vlăsiei sau ale Codrilor Teleormanului;

Gheorghe Constantin — profesor de istorie la Liceul nr. 2 — Oltenţa: cercetează începuturile învăţămîntului în judeţul Ilfov şi, împreună cu un colectiv de colegi de diferite specialităţi, lucrează la o monografie a Oltenţei;

Ion Dragoş — directorul Liceului din Călugăreni: contribuie la întocmirea unei noi monografii a comunei şi la organizarea unui muzeu „Mihai Viteazul";

Valentin Olteanu — profesor de română, Liceul din Urziceni: elaborează un manual didactic de specialitate;

Dumitru Cioflică — directorul Liceului din Brăneşti: este autor de manuale; profesoara de biologie din acelaşi liceu este autoarea unei lucrări privind flora pădurii Pustnicul;

Florian Popescu — directorul Liceului din Fierbinţi: lucrează la un vocabular de cuvinte dificile desprinse din literatura pentru copii;

Dorel Ştefan — profesor de fizică la Liceul din Buftea: împreună cu colegii de specialitate, a elaborat o programă pentru predarea fizicii pe bază de structuri, programă folosită experimental în liceu;

Atanasie Anghelescu — profesor de educaţie fizică la Liceul „Ion Maiorescu" din Giurgiu: participă, în două colective de studiu pe lîngă Institutul de educaţie fizică, la cercetarea temelor: învăţarea baschetului în condiţii de joc şi educaţia sportivă multiformă;

Gheorghe Gealatu — directorul Şcolii generale din Vedea: cercetează problema orientării şcolare şi profesionale a elevilor în direcţia muncii productive;

Vasile Bagrinovschi — directorul Şcolii generale din Frăsinet, în colaborare cu profesorul Emil Popa întocmeşte un studiu morfologic al Văii Moştiştea;

Constanţa Dragomir — profesoară la Şcoala generală din comuna Budeşti: împreună cu soţul, tot cadru didactic, cercetează vechimea şcolii din sat în scopul întocmirii unei monografii. Din primele izvoare rezultă că şcoala are o existenţă de peste 100 de ani.

Nu se poate gîra, anticipat, asupra valorii temelor şi nici nu se poate vorbi încă de calitatea cercetărilor întreprinse. Dar se poate spune cu certitudine că, dacă un cadru didactic simte nevoia să-şi depăşească ora de clasă, are cutezanţa să intre în competiţie cu cercetătorul de profesie, îşi sacrifică timp şi inteligenţă pentru o lucrare cu caracter ştiinţific, avem de-a face cu profesorul care vrea să fie exemplar. Ne amintim că, la un moment dat, profesorul **Valentin Olteanu** accepta, lucid, ipoteza ca, în concurenţă cu alţi autori de manuale, al său să nu corespundă. „Tot va fi un cîştig, îl fac pentru mine". Această optică, comună şi celorlalţi profesori pe care i-am cunoscut, nu se confundă cu resemnarea; dimpotrivă, trebuie apreciat curajul de a intra în competiţie şi numai pentru faptul că e calea cea mai sigură a profesorului de a se autoapăra împotriva rutinei, plafonării, blazării. Şi de cîştigat, cîştigă şcoala. Imaginaţi-vă ce-ar însemna pentru fondul comun al experienţei didactice, realizarea dezideratului, formulat în discuţia noastră de profesorul **Nicolae Racoceanu**, ca fiecare dascăl să dea şcolii **„lucrarea ştiinţifică a carierei sale"!**

ŞI O ALTĂ CATEGORIE DE ARGUMENTE:

Refuzul de a spune: „n-am condiţii, deci am dreptul la rabat" Desigur, încerci regretul **că n-ai aproape societatea ştiinţifică**, casa corpului didactic, Biblioteca Academiei, sau marile biblioteci centrale, facultatea şi librării la discreţie. Un spirit comod s-ar acoperi cu aceste absenţe.

Atitudinea poate fi alta şi, de fapt, este alta. Oamenii nu se lipsesc de nimic şi nu se lasă handicapaţi de timp ori de distanţe. Iată cum arată, bunăoară, componenţa colectivului corpului didactic al Şcolii generale din comuna Clejani. Total 32 învăţători şi profesori: 6 sînt membri ai societăţilor ştiinţifice — istorie, filologie, geografie, biologie; 9 îşi susţin gradul II în sesiunea din vară. O specificare: colectivul este în majoritate tînăr, deci cu cadre la început de carieră.

Literalmente, toate sursele de „aprovizionare" spirituală sînt exploatate. La Şcoala generală Crevedia există 7 carnete de membru ai Bibliotecii centrale pedagogice prin intermediul cărora ajung în şcoală cărţile necesare corpului didactic de aici. 5 profesori de la Liceul din Urziceni au permise la Biblioteca Academiei. Foştii studenţi şi-au asigurat accesul la bibliotecile fostelor facultăţi. „Cartea prin poştă" are abonaţi permanenţi în rîndurile cadrelor didactice, încît după demonstraţia profesorului Nicolae Racoceanu, e credibil că un cadru didactic cheltuieşte lunar în medie 100 lei pentru biblioteca personală. Nu întîmplător, profesorul Pavlov din Urziceni, are o bibliotecă de invidiat — 10 000 volume.

E foarte tonic să constaţi că se face o deplasare în Bucureşti, cu maşina, special pentru noile apariţii de la Librăria Academiei; că navetiştii sînt obligaţi, prin înţelegere colegială, să cumpere cîte 20 de exemplare din cartea proaspăt editată, fie ea de interes ştiinţific, metodic sau literar. Şi asta în timp ce asupra bibliotecii şcolare şi chiar comunale se fac presiuni pentru comenzi de carte de cea mai bună calitate, pentru abonamente la publicaţiile servind direct învăţămîntului.

O dată prins în mrejele unui asemenea climat ambiţios, în care tonul îl dă cel mai puternic ca formaţie intelectuală — şi e bine cînd acesta este persoana directorului — profesorul nu se mai poate desprinde. Şi atunci, nu mai apare surprinzător că la Liceul din Buftea se experimentează o programă de fizică alcătuită pe bază de structuri, că la Liceul din Oltenţa se modernizează obiectul istorie, lucrîndu-se asiduu la amenajarea cabinetului de istorie şi a Muzeului de istorie, arheologie şi geografie. În acest context, nimic nu mai constituie ceva „ieşit din comun": nici cenaclul literar şcolar din Brăneşti, nici lecţiile de română făcute cu ajutorul unor ediţii rare, împrumutate de la biblioteca facultăţii, nici filmoteca Şcolii generale din comuna Kiseleff, şi nici interesul profesorului Atanasie Angelescu de a moderniza educaţia fizică în Liceul din Giurgiu.

Sigur, totul costă efort, timp, o mare cheltuială de pasiune. Cei care au urcat la catedrele satului au trebuit să-şi impună anumite sacrificii, să biruie unele greutăţi de confort, uneori şi de neînţelegere. Dar, în cazul de faţă, am avut la îndemînă o galerie de tipuri profesorale care ne-au servit o **lecţie cum poţi fi dascăl integral, dincolo de perimetrul geografic unde îţi faci cariera.** De aceea, am lăsat pentru altă dată ceea ce deserveşte profesia de profesor.

DECLARAŢIA

Agenţiei române de presă în legătură cu agravarea situaţiei din Indochina

Agenţia română de presă este împuternicită să declare:

Intervenţia militară americano-saigoneză în Laos a provocat o profundă îngrijorare şi cea mai categorică dezaprobare din partea opiniei publice din România, a întregului popor român.

Recenta escaladare a războiului în peninsula indochineză reprezintă o nouă manifestare a politicii imperialiste de agresiune şi înrobire a popoarelor, o încălcare flagrantă a acordurilor de la Geneva, a suveranităţii, independenţei şi neutralităţii Laosului. După acţiunile agresive întreprinse nu de mult împotriva poporului cambodgian, intervenţia militară în Laos duce la agravarea situaţiei din această parte a lumii, creează noi pericole pentru cauza păcii.

Sfidînd cererile legitime ale popoarelor, ale opiniei publice mondiale, călcînd propriile declaraţii despre reglementarea pe cale politică a conflictului din Indochina şi extinzînd războiul, Statele Unite ale Americii şi aliaţii lor îşi asumă o grea răspundere în faţa întregii omeniri.

Interesele păcii şi securităţii internaţionale cer nu intensificarea operaţiunilor militare ci curmarea acestora, oprirea vărsării de sînge, retragerea trupelor S.U.A. din Vietnam şi din întreaga peninsulă indochineză, încetarea războiului împotriva popoarelor din această zonă.

Reafirmîndu-şi şi cu acest prilej sprijinul şi solidaritatea deplină cu lupta dreaptă a popoarelor din Indochina, guvernul şi poporul român cer să se pună neîntîrziat capăt agresiunii americano-saigoneze în Laos! Este necesar să se respecte libertatea, integritatea teritorială şi independenţa naţională, dreptul sacru al acestor popoare de a-şi hotărî singure soarta, fără nici un amestec din afară, de a-şi făuri un viitor paşnic potrivit voinţei şi aspiraţiilor lor, cauzei păcii şi securităţii internaţionale.

Primire la C. C. al P. C. R.

Tovarăşul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., a primit marţi delegaţia de activişti ai Partidului Comunist Bulgar, condusă de Constantin Atanasov, adjunct al şefului Secţiei de politică externă şi relaţii internaţionale a C.C. al P.C. Bulgar, care a făcut o vizită de prietenie în ţara noastră.

La primire, care a decurs într-o atmosferă cordială, tovărăşească, a participat Vasile Vlad, şeful Secţiei Relaţiilor Externe a C.C. al P.C.R.

A fost prezent Spas Gospodov, ambasadorul R. P. Bulgaria la Bucureşti.

★

În timpul vizitei în ţara noastră, delegaţia a avut întîlniri la Secţia Relaţiilor Externe a C.C. al P.C.R. şi a vizitat obiective social-economice din Bucureşti.

AGENDĂ

● MARŢI LA AMIAZĂ, tovarăşul Ştefan Voitec, preşedintele Marii Adunări Naţionale, a primit la Palatul M.A.N. delegaţia Comisiei de politică externă a Adunării Populare a R. P. Bulgaria, condusă de tovarăşul Encio Staikov, preşedintele comisiei Populare a R. P. Bulgaria, care face o vizită în ţara noastră, la invitaţia Comisiei pentru politică externă a M.A.N.

Din delegaţie fac parte Dimităr Bratanov, secretar al comisiei, Nikolai Ghiorghiev şi Ghiorghi Pirinski, membri ai comisiei.

La primire, care s-a desfăşurat într-o atmosferă caldă, prietenească, au participat tovarăşii Mihai Dalea, preşedintele Comisiei pentru politică externă a M.A.N., Ilie Rădulescu, vicepreşedinte al comisiei şi Iuliu Fejes, secretar al M.A.N.

SPORT „LAS'CĂ VII TU LA BACĂU"!

Asistînd, în urmă cu cîtva timp, la turneul de handbal masculin din cadrul campionatului republican, desfăşurat la Cluj, am revăzut la lucru şi team-ul S.C. Bacău, din care o impresie neplăcută ne-a lăsat (pentru a cîta oară ?!) căpitanul de echipă Claudiu Cervenca. Îi cunoaştem „antecedentele", ştim că, nu demult, îşi terminase de ispăşit suspendarea de 6 luni dictată de comisia de disciplină, ştiam că în turneele anterioare abuzase din nou de duritări şi injurii la adresa arbitrilor şi coechipierilor, aşa că, firesc, l-am urmărit cu şi mai mare atenţie în turneul de la Cluj, pentru ca acum, să aducem în discuţie un asemenea caz.

În fond nu e vorba de un caz, ci pur şi simplu de comportarea, de maniera în care înţelege să facă sport jucătorul Claudiu Cervenca. Şi poate că n-am face atîta... caz în jurul lui, dar Cervenca este, de cîtva timp, căpitanul echipei sale, adică omul nr. 1 al lotului băcăuan, sportivul care ar trebui să fie exemplu de disciplină, seriozitate şi dăruire în joc. Ce face, însă, el pentru a-şi justifica această calitate?

...În mod normal ar trebui să începem cu enumerarea tuturor brutalităţilor săvîrşite de el în joc (şi are multe în „arsenal") apoi să vorbim despre groaza cu care toate echipele din divizia A aşteaptă meciurile de la Bacău (unde Cervenca îşi incită echipa şi suporterii la scandal), despre teama arbitrilor delegaţi să conducă aceste jocuri, căci nimeni nu uită — jucătorii sau arbitrii care „au greşit" în faţa lui Cervenca — de „promisiunea" lui obişnuită: **„las-că vii tu la Bacău!"** Dar noi ne limităm, deocamdată, să prezentăm, în amănunt, ceea ce a făcut Claudiu Cervenca în turneul de la Cluj.

Ca şi celelalte echipe, S.C. Bacău a susţinut la Cluj trei partide şi în toate trei căpitanul de echipă Cervenca a avut cîte două eliminări! Cum a ajuns aici e lesne de înţeles: faulturi repetate, uneori prea grosolane (cum a fost cel asupra lui Ştef, care s-a văzut „groggy" dintr-un bine ţintit pumn în ceafă!), proteste la deciziile arbitrilor (degenerînd pînă la comportare ireverenţioasă — respectiv în faţa cuplului braşovean Gh. Lungu — A. Albu), chiar insultarea adversarilor. Dacă la acestea am mai adăuga că Cervenca îşi mobilizează coechipierii înjurîndu-i vîrtos (aşa cum făcea şi Costache în meciul cu Politehnica Timişoara) putem considera că exemplele noastre sînt edificatoare în privinţa conduitei acestui sportiv.

Ne-am întrebat — şi noi ca şi mulţi alţii — de ce face Cervenca toate acestea şi n-am găsit răspuns. Rezultatul comportării lui este complet nefavorabil echipei. La Cluj a fost eliminat — aşa cum spuneam — de două ori în prima repriză a ultimelor două jocuri (cu „Poli" Timişoara şi „Univ." Bucureşti), iar regulamentul prevede că a treia eliminare este definitivă. Ce avea de făcut atunci antrenorul Horobăţ? Ori îl ţinea pe tuşă (cum a şi procedat în ultimul meci), ori îl introducea în teren numai cînd echipa se găsea în atac. Toate acestea au dus, însă, la dezorientarea întregii echipe (căci mingile erau dirijate spre şi de la Cervenca) şi chiar a lui, aşa cum s-a întîmplat în jocul cu „Poli" Timişoara în care, după ce a condus confortabil tot meciul, băcăuanii au trebuit să se **mulţumească, în final, doar cu o remiză, datorită — în mare parte — tocmai propriului lor căpitan de echipă!!**

...Şi atunci ne întrebăm, firesc: de ce tocmai Cervenca trebuie să fie căpitan de echipă, cînd în formaţie există alţi jucători cel puţin de aceeaşi valoare cu el, dar mult mai serioşi, mai sobri şi mai disciplinaţi?

Nu contestăm valoarea de jucător a lui Cervenca (ba, poate, dimpotrivă!), nu contestăm experienţa şi subtilitatea lui, dar sîntem absolut împotriva jocului brutal pe care-l practică, a conduitei şi exemplului negativ pe care-l dă colegilor, lucru ce nu-i mai oferă dreptul să poarte titlul — să deţină calitatea de onoare — de căpitan al echipei.

Întrecerea pe terenul de sport cere sportivitate, lupta sportivă cere corectitudine şi respect faţă de adversari, arbitri, spectatori (ca să nu mai vorbim de respectul faţă de propria echipă). Arena sportivă nu poate fi confundată cu locul pentru manifestări huliganice, periferice, necivilizate. Or, Cervenca ignoră toate aceste legi, scrise şi nescrise, ale sportului, aşa că — repetăm — el nu merită să mai poarte titlul de căpitan al team-ului în care joacă, iar actele lui care frizează spiritul de fair-play să fie analizate şi apreciate în consecinţă de conducerea clubului băcăuan.

Pentru noi constituie o mare enigmă, cum poate un antrenor ca prof. Horobăţ, pe care pînă nu demult îl admirasem pentru corectitudinea cu care juca, să accepte şi să susţină asemenea situaţie ce nu fac cinste nici lui, nici echipei, nici clubului, nici jucătorului însuşi!

HORIA ALEXANDRU

FAIR-PLAY-UL CĂPITANULUI DE ECHIPĂ

TENIS DE MASĂ

TURNEUL INTERNAŢIONAL UNIVERSITAR

Tandemul Mihalca-Crişan în semifinala fetelor

În reuniunea de ieri dimineaţă s-au disputat jocurile de dublu, masculin şi feminin, pînă la semifinale. Din nou, la băieţi, sîntem nevoiţi să subliniem slaba comportare a formaţiilor noastre din care doar Şerban Doboşi şi Dorin Giurgiucă s-au apropiat mai mult de valoarea lor. Păcat, însă, că jucau în tandemuri diferite, iar coechipierii lor, Silviu Dumitriu şi respectiv Adam Antal, greşeau exasperant de mult, spulberîndu-le toate eforturile. Ca urmare a acestei situaţii, nici o echipă masculină românească nu s-a infiltrat în semifinale! Dintre cele patru cupluri care au reuşit să treacă cu bine de dirza luptă a preliminariilor, o notă specială se cuvine acordată sovieticilor Gomozkov şi Strelnicov, precum şi cehoslovacilor Kunz şi Benda. De altfel ei vor fi adversari în semifinală.

La fete am avut şi noi o satisfacţie, scontată, de altfel, prin calificarea cuplului Eleonora Mihalca—Carmen Crişan în penultima fază a probei. Ele au chiar mari şanse de a intra şi în finală căci vor susţine partida decisivă cu echipa secundă a U.R.S.S. (Ermenko—Anisimova). În cealaltă semifinală se vor întîlni, ca şi la băieţi, principalele pretendente la locul I: echipele U.R.S.S. I şi R.P.D. Coreeană.

Primele probe de simplu, programate în reuniunea de după amiază, au evidenţiat, odată în plus, valoarea cîtorva jucători şi jucătoare prezenţi la startul acestei competiţii. Dintre ei, multipla campioană europeană şi mondială Zoia Rudnova şi Stanislav Gomozkov (U.R.S.S.), reprezentanţii noştri Carmen, Crişan, Eleonora Mihalca, Şerban Doboşi şi Dorin Giurgiucă, cehoslovacul Kunz, maghiarul Marosffi, coreanca Pak Yung Ok şi egipteanca Mona Abdelaziz, constituie individualităţi remarcabile care conferă întrecerilor un nivel foarte ridicat.

Dincolo de fileu

● În afară de sportivele asiatice, încă două jucătoare participante la turneu folosesc priza „toc": sovietica Rudnova şi româncа Krejek.

● În vreme ce campioanele mondiale Zoia Rudnova şi Rita Pogosova îşi făceau încălzirea la o masă, doi jucători austrieci le-au rugat ca, după încă o minge jucată, să-i lase şi pe ei la masă. În concluzie ultima minge a fost servită şi timp de aproape 15 minute a rămas în joc... Şi ar mai fi rămas dacă studenţii austrieci n-ar fi oprit-o cu ...mîna!

● Deşi şi-a scos piciorul din ghips cu o zi înainte de începerea turneului, reprezentantul nostru Şerban Doboşi nu a pierdut pînă acum (în meciurile de simplu) decît un singur joc!

● Directorul de concurs a primit ieri o propunere pentru programarea unei întîlniri între organizatori şi ziarişti, propunere pe care ne-au făcut-o aceştia din urmă. Că ei vor cîştiga, e însă cu totul altceva!!

H. AL.

AGENDĂ SPORTIVĂ STUDENŢEASCĂ

UNIVERSITARELE DE ŞAH

la a XIV-a ediţie a întrecerilor finale

În vacanţa de iarnă a studenţilor şahul „face deschiderea" celor zece finale universitare ce urmează să se organizeze în acest an, la nivel naţional.

La startul întrecerilor finale, ce se vor desfăşura la Casa de cultură din Sinaia, în perioada 16—27 februarie a.c., şi-au anunţat participarea 68 studenţi-şahişti din majoritatea centrelor universitare.

Selecţia pentru întrecerile finale a avut la bază rezultatele obţinute în cadrul etapei organizată la nivel de centre universitare, la care au participat cei mai buni şahişti din instituţiile de învăţămînt superior.

În dorinţa de a crea posibilitatea ca toate centrele universitare să-şi trimită cei mai buni reprezentanţi ai săi la faza finală, comisia de organizare a solicitat propuneri, invitînd şi o serie de studenţi din anii mai mici, dornici de afirmare în şahul universitar, urmărindu-se prin aceasta îmbinarea cerinţelor de performanţă cu finalizarea la nivel republican a unei competiţii de masă.

Din experienţa ediţiilor anterioare s-a constatat că participarea la finalele universitare reprezintă un criteriu realist de apreciere a preocupărilor ce se manifestă în centrele universitare şi instituţiile de învăţămînt superior pentru promovarea acestei discipline sportive în rîndul studenţilor.

Absenţa unor centre universitare ca Oradea, Craiova, Bacău, de la întrecerile universitare, este... nemotivată!

Acţiunea de la Sinaia constituie o manifestare de amploare a sportului universitar, un criteriu de apreciere a stadiului de dezvoltare a şahului studenţesc în etapa actuală.

La actuala ediţie participă 2 maestre internaţionale (**Susana Makay şi Gertrude Baumstark**), o maestră a sportului (**Margareta Juncu**) 5 candidaţi de maeştri, 43 sportivi de categ. I şi doar 17 cu categ. a II-a de clasificare. Întrecerile se vor desfăşura pe durata a 10 runde după sistemul elveţian.

Atît gazdele din Sinaia, cît şi organizatorul direct al acestei acţiuni — Institutul politehnic din Bucureşti — au luat din timp toate măsurile ca întrecerea studenţilor şahişti să-şi dovedească şi de astă dată caracterul instructiv, educativ şi recreativ.

Prof. MIRCEA POPESCU

RESTANŢELE SE ACUMULEAZĂ REPEDE

(Urmare din pag. I)

6 al Întreprinderii şantiere construcţii montaj.

— Pe luna ianuarie avem realizată o producţie de 2,8 milioane lei, ne declară şeful de lot. În primele două decade am realizat numai 1,2 milioane lei, adică 45 la sută. Desigur, e foarte puţin.

Ultima remarcă a şefului de lot e riguros exactă. Dar în aceeaşi măsură spusele sale şi datele pe care ni le comunică ne surprind. După aspectul de pe şantier, după febrilitatea muncii la toate punctele de lucru, ne aşteptam la cu totul altceva. Cum se explică o asemenea neconcordanţă?

— Prima decadă a fost moartă — ne argumentează tov. Gh. Lesenciuc. — S-a prelungit perioada de relache, programul de lucru nu a fost respectat şi aşa am rămas în urmă sau mai bine zis, am pornit cu stîngul. Însă acum ne adunăm din nou puterile. Şi sperăm să recuperăm.

Deci la lotul 2 de la şantierul 6 Suceava imperativul recuperării e actual încă din prima lună a anului. Deşi timpul a fost prilenic. Dar dacă mîine sau poimîine începe să ningă, să bată crivăţul? Sîntem doar în miezul iernii. Atunci? Bineînţeles, restanţele vor spori.

— Da, bineînţeles, cunoaştem sarcina noastră de a îndeplini în primul trimestru 22—25 la sută din planul anual pentru a asigura realizarea acestuia integrală, ne declară tov. Porfir Moraru, ing. şef al şantierului 6 Suceava. Faptul că planul pe primele două decade ale lunii ianuarie a fost realizat pe şantier doar în proporţie de 88 la sută, trebuie să fie un semnal de alarmă. Restanţele nu sînt însă numai din cauza noastră. Avem beneficiari care nu ne-au asigurat încă documentaţia tehnică. Avem încă obiective la care nu s-au început lucrările. E vorba de Fabrica de congelare legume şi fructe, centrul de îmbuteliere vin, secţia drojdie furajeră, staţia auto Suceava, dezvoltarea fabricii de tricotaje, secţia de epurare biologică de la C.C.H. şi întreprinderea teritorială de aprovizionare. Conform planului nostru, la aceste obiective trebuia deja să executăm unele lucrări importante. Însă...

Însă beneficiarii nu au luat la timp măsuri pentru asigurarea amplasamentului şi documentaţiei tehnice a obiectivelor şi nici în prezent nu prea se grăbesc să creeze aceste condiţii imperios necesare constructorilor. De ce? Foarte simplu: fiindcă în planurile lor de investiţii începerea acestor lucrări e fixată pentru trimestrul al doilea. Deci nimic mai clar: e vorba de o necorelare de termene. O analiză mai atentă ar releva desigur şi alte neajunsuri, cum ar fi o eşalonare nu prea corespunzătoare a începerii obiectivelor (prea sînt îngrămădite toate în anumite perioade) sau neritmicitatea în execuţia lucrărilor, ambele reflectîndu-se negativ asupra folosirii cadrelor, a forţei de muncă. Şi cum colaborarea dintre beneficiar şi constructor continuă să fie la fel de precară, se poate prevedea cu uşurinţă că la restanţele acumulate deja, se vor adăuga altele, în fiecare zi alte rămîneri în urmă, iar prin mai-iunie va începe un adevărat asalt pentru recuperare, pentru asigurarea îndeplinirii planului anual. Şi pentru a se recupera — ca totdeauna în asemenea împrejurări — se va lucra şi peste program, grăbirea ritmului în aşa măsură încît indicii calitativi riscă să se treacă în planul doi ş.a.m.d. Bine ar fi să nu fim noi prooroci, însă logica desfăşurării lucrurilor pînă în prezent spre asemenea concluzii duce. Ceea ce înseamnă că sînt necesare măsuri, măsuri energice. Cît încă nu e prea tîrziu.

Gheorghe Tudorovici, conducătorul unei echipe de 20 de tineri zidari

Vasile Andreasă, un alt tînăr din echipa lui Tudorovici

SARCINA DE ORGANIZAŢIE

(Urmare din pag. I)

altă parte. Dincoace, chiar dacă se va face pînă la urmă, va fi o treabă de mîntuială. Sau, dacă ai argumentele necesare, să poţi convinge tinerii de utilitatea ei aici. Vorbesc, din nou, din experienţa organizaţiei noastre. Am vrut, de pildă, anul trecut să facem, ca în studenţie, o seară de dans. Nu ne-o ceruse nimeni de data aceasta, ci noi înşine ne-am gîndit s-o organizăm, deci existau toate şansele să meargă lucrurile strună. Şi cu toate acestea încercarea noastră a eşuat. Am crezut la început că n-am ales bine ziua, că plasasem prost acţiunea sîmbătă...

— De fapt fusese foarte bine plasată — sîmbătă.

— Bineînţeles. Eroarea era aceea că încercam să mutăm ceva de la locul lui fără să ne uităm dacă în alt loc se mai potriveşte. În studenţie, distracţia noastră inevitabilă la sfîrşit de săptămînă era dansul. Acum însă mulţi din noi sîntem familişti, unii mai avem şi copii, nu la dans ne este gîndul în primul rînd. Trebuie să ne căutăm alte coordonate pe care să ne satisfacem dorinţele.

— Şi, dacă la dans aţi renunţat, definitiv sau nu, n-are importanţă, ce altceva aţi pus în loc?

— Deocamdată nu avem încă altceva dar sîntem pe punctul de a ne crea. Relatindu-vă acest caz, vă dau încă un exemplu de sarcină, aşa cum aş dori să fie toate. Anul trecut am fost invitaţi mai mulţi tineri la un fel de masă rotundă organizată de comitetul judeţean U.T.C. Pe parcursul discuţiilor, care abordaseră chestiunea posibilităţilor de activitate ale intelectualului în oraşul nostru, s-a născut ideea unui club tehnic. M-am oferit imediat să conlucrez la materializarea ei. M-am oferit să mă duc şi la Casa de cultură a studenţilor din Cluj pentru documentare. Am imaginat împreună, aici, un club după toate regulile moderne, organizat ştiinţific pe trei secţiuni, a început apoi curînd şi construcţia lui, iar peste foarte puţină vreme vom fi gata să-i inaugurăm activitatea. Aşa încît voi avea unde şi ce să fac, dacă vreau, în fiecare după-amiază a săptămînii.

— Un lucru nu înţeleg însă, tovarăşe arhitect. Ceva mai înainte vă înspăiminta gîndul de a pierde două după-amieze pe săptămînă la repetiţiile corului. Acum sînteţi gata să le pierdeţi pe toate la club. Nu vi se pare că vă contraziceţi puţin?

— M-aş contrazice dacă ar fi la mijloc aceiaşi termeni. Dar zilele de la club nu mi se vor părea pierdute, ci cîştigate. Va fi o adevărată bucurie să mă învîrtesc în ambianţa creată de o idee a noastră.

— Cu atît mai mult, cu cît bănuiesc că şi proiectul clubului vă aparţine.

— Îmi pare rău, dar aici nu vă mai pot răspunde afirmativ. Din păcate, nu numai proiectul clubului nostru, dar şi cele ale unor mari construcţii din Piteşti nu sînt opera noastră, aşa cum mi se pare şi mie normal, ci a unor arhitecţi bucureşteni. Acesta este unul din marile noastre regrete, vedem în el o anumită neîncredere în forţele proprii. Îmi dau seama că, pe de o parte, sîntem cei mai mulţi tineri şi avem nerăbdarea de a ne afirma, de a ne pune în valoare; dar, pe de altă parte, sîntem convinşi că, dacă pentru actualii proiectanţi aceste realizări au fost nişte obligaţii profesionale ca oricare altele, pentru noi ar fi fost adevărate datorii de onoare. Adică exact ceea ce ar trebui să fie mai frecvent sarcina de organizaţie. Dacă rezolvarea acestei situaţii ar fi depins numai de organizaţia noastră, am fi putut acum raporta şi îndeplinirea unor sarcini de onoare.

— Remarc însă că de-a lungul convorbirii noastre au apărut cîteva elemente care fac necesară formularea unei noi concluzii. Există, deci, mai multe feluri de sarcini de organizaţie?

— Nu, nu cred. Cei mult — două, mai multe nu. Acum însă, după exemplele pe care le-am amintit, le-aş împărţi altfel: cele care îţi sînt trasate de altcineva şi cele pe care îţi le dai tu însuţi. În prima categorie se poate întîmpla de cele mai multe ori să apară sarcinile potrivite şi nepotrivite.

— O nedumerire, dacă îmi permiteţi: ce fel de sarcini sînt acelea pe care mi le dau eu însumi? Există o asemenea categorie?

— Eu cred că da. Sensul noţiunii de sarcină mi se pare că trebuie lărgit mai mult. Într-o carte a profesorului meu de filozofie am citit că o societate industrializată la maximum se distanţează de noţiunea de sublim. Sarcinile pe care ni le dăm noi înşine cred că fac parte dintr-o categorie estetică, se apropie de ideea de sublim. Anul trecut, de exemplu, am fost şi membru în comitetul U.T.C. al organizaţiei, dar asta nu înseamnă că atunci aveam sarcini iar acum nu mai am. Sarcină de organizaţie este tot ceea ce fac eu, ca răspuns la o chemare din afară sau din propria mea iniţiativă, tot ceea ce mă străduiesc să înfăptuiesc ca membru al acestei organizaţii.

O prezenţă inedită la Sibiu: muzeul de istorie al liceului „Gheorghe Lazăr", un punct de atracţie nu numai pentru elevii săi.
Foto: PAVEL TÎNJALĂ

AVANTAJELE ZONĂRII

(Urmare din pag. I)

măsuri în această direcţie s-au concretizat în urma unor dezbateri ample ce au mobilizat întreaga masă a cooperatorilor şi specialiştilor. De exemplu, sfecla de zahăr, cuprinsă în planurile de producţie ale cooperativelor agricole din Bonţida, Jucu, Răscruci, Gădălin, unităţi limitrofe, a fost concentrată în patru tarlale învecinate — totalizînd 300 hectare — foarte apropiate de căile de acces şi transport. Ce s-a realizat prin aceasta? La executarea lucrărilor vor participa cooperatorii din satele apropiate. Ce-i drept şi înainte era la fel, dar acum, ştiut fiind faptul că sfecla este mare consumatoare de muncă, cooperatorii pot colabora mai eficient chiar în cazul cînd se resimte lipsa forţei de muncă. În acelaşi timp, se asigură o mai judicioasă utilizare a maşinilor specifice acestei culturi aflate în dotarea secţiilor de mecanizare, iar în al treilea rînd se îmbunătăţesc relaţiile contractuale cu fabrica de zahăr, printr-o raţională organizare a recoltării şi transportului. „Avem întotdeauna pierderi la recoltarea sfeclei de zahăr, ne spunea tovarăşul ing. Victor Pop membru în conducerea Consiliului. Cauza principală era lipsa forţei de muncă în momentele decisive, ale producţiei, la executarea unor lucrări de întreţinere şi la recoltare. Acum, numai prin această acţiune economia de forţă de muncă depăşeşte 300 de cooperatori. Deci, o reorganizare raţională a producţiei şi a muncii ne aduce pe lîngă cele arătate şi un spor de 15 mii kilograme sfeclă de zahăr la hectar".

Din dorinţa de a se asigura prin efort propriu necesarul de seminţe, cel puţin la principalele culturi, Consiliul intercooperatist a hotărît crearea unei ferme semincere, în cadrul cooperativei agricole din Bonţida. De ce aici şi nu în altă parte? Din mai multe motive: apropierea de S.M.A., condiţiile mai bune de sol, posibilităţile de a iriga, experienţa. Aproape 800 de ha. vor fi rezervate loturilor semnicere de grîu, orz, orzoaică, sfeclă de zahăr, cînepă şi ierburi perene. „Acţiunea de profilare a producţiei vegetale va continua o dată cu încheierea studiilor de eficienţă economică pentru fiecare cultură, arată tovarăşul Nicolae Peteanu, preşedintele Consiliului. Principalele preocupări sînt îndreptate spre concentrarea culturilor. Porumbul, de pildă, va fi cultivat aproape în exclusivitate în cooperativele agricole Jucu, Bonţida şi Răscruci, [illegible] la C.A.P. Coasta, legumicultura la Bonţida şi Jucu. Şi iată justificarea acestor măsuri. Chiar în condiţiile vitrege din ultimii ani la Coasta, producţia de în a fost foarte bună, dublă şi chiar triplă comparativ cu realizările celorlalte unităţi, aşa că de la anul suprafaţa cultivată va fi mărită prin preluarea sarcinilor de plan şi din celelalte cooperative agricole. Producţia de porumb va trebui să crească, după calculele preliminarii, cu peste 1 000 kg la hectar, iar de orzoaică cu aproape 700 kg la hectar. Aceasta pentru că suprafeţele unde vor fi reamplasate se găsesc în apropierea Someşului şi deci, vor putea fi irigate".

Cooperativa agricolă Coasta avea 10 hectare de legume de pe care se obţinea o producţie redusă. În plus, distanţa faţă de oraş era mare şi căile de acces foarte dificile, ceea ce provoca greutăţi în valorificarea producţiei, mai ales primăvara şi toamna. Pe de altă parte, să producă numai pentru nevoile interne suprafaţa era prea mare. Concluzia, menţinerea pe mai departe a legumiculturii nu era rentabilă din toate punctele de vedere, şi chiar privit în perspectivă, sectorul nu avea condiţii de dezvoltare. Atunci, s-a renunţat la producerea legumelor în cooperativa agricolă Coasta (sarcina de plan — cantitativă — a fost transferată la cooperativele agricole Bonţida şi Jucu) primind în schimb obligaţia de a cultiva soia. Şi pentru că legumicultura este privită ca o sursă importantă de venituri, în anii următori i se va acorda o atenţie sporită. Din cooperarea unităţilor Jucu şi Răscruci va rezulta un „brîu legumicol" de 180 hectare, iar la Bonţida se va ridica un complex de solarii. Specializarea va fi şi mai mult accentuată o dată cu construirea unui solar pentru producerea răsadurilor la cooperativa agricolă Jucu. Stadiul lucrărilor avansează în ritm rapid şi primele răsaduri se vor obţine chiar în luna februarie.

Anii trecuţi apele au scos din cultură la aceste unităţi suprafeţe întinse de pămînt. Pentru a evita o asemenea situaţie, pe viitor, una din primele acţiuni cu care şi-a început activitatea Consiliul intercooperatist Bonţida a fost şi ridicarea unui dig de apărare în lungime de aproape 2 000 metri. Astfel, 600 de hectare din cel mai fertil pămînt este redat circuitului agricol de pe care se poate obţine o producţie de peste 200 vagoane de porumb, echivalent obţinerii a 20 000 hectolitri de lapte.

Cooperativele agricole din Consiliul intercooperatist sînt situate la jumătatea distanţei dintre municipiile Dej şi Cluj. Această poziţie geografică, extrem de avantajoasă, a fost unul din factorii ce a condus la adoptarea hotărîrii de a profila sectorul zootehnic pe creşterea vacilor de lapte. Începutul nu este spectaculos, dar lasă să se întrevadă largi posibilităţi de dezvoltare.

La Bonţida şi Jucu a început deja efectuarea unor amenajări ale spaţiilor de cazare, ceea ce oferă posibilitatea concentrării unor efective de 1 200 capete. S-a alcătuit schiţa de amplasare a suprafeţelor de furaje care vor asigura satisfacerea cantitativă şi calitativă a necesităţilor din cele două ferme. Aceste măsuri se vor concretiza în producţii de lapte mai mari cu circa 1 000 de litri pe cap de vacă furajată, în cheltuieli mai mici cu 30 la sută, deci venituri mai mari, eficienţă sporită.

...Două luni, timp în care au fost făcuţi primii paşi pe un drum, ce-i drept, dificil, dar la al cărui capăt vor fi atinse scopurile urmărite: creşterea producţiei agricole vegetale şi animale, dezvoltarea potenţialului economic al fiecărei cooperative agricole din Consiliul intercooperatist Bonţida.

Vîrsta primei opere

(Urmare din pag. I)

îi are în clipa de faţă România. Şase milioane e foarte mult. Există naţiuni europene egale numeric cu tineretul acesta. Dintre ei, cei mai mulţi sînt uteciştii. Ei sînt, toţi, la vîrsta primei opere, aşa cum am încercat s-o evocăm la începutul acestor rînduri cu seria noastră de exemple ilustre. La vîrsta primei opere, chiar dacă această primă operă se exprimă în detalii dintre cele mai diverse, e simbolizată uneori într-o teză de nota zece, alteori ia forma unui examen trecut cu succes, ori echivalează cu descoperirea unei aptitudini de care depinde întreg viitorul tînărului respectiv. Desăvîrşită ori încă informă, prima operă e esenţială. De altfel, exegeza a dovedit întotdeauna că prima operă conţine în germene destinul viitor al creatorului, chiar dacă evoluţia de la prima la ultima expresie e uriaşă.

Tineri la vîrsta primei opere. Debutul în existenţă şi în societate.

Vîrsta aceasta atît de semnificativă corespunde peste numai o săptămînă unui eveniment fundamental în viaţa tineretului nostru: al noualea congres al Uniunii Tineretului Comunist. Un congres care va da multe răspunsuri la multe întrebări, dar cîte răspunsuri nu sînt de fapt nişte noi întrebări? Căci evoluţia e infinită, şi un bilanţ devine îndată un plan, aşa cum se trece dintr-o zi în alta, azi ca şi ieri, mîine ca şi azi, totuşi fiecare zi rămînînd unică şi irepetabilă. Un nou congres al tineretului comunist din România nu mai trebuie descris, nici apreciat cu vorbe mari, ca să-i subliniem importanţa. Ceea ce mi se pare foarte important, şi în acelaşi timp emoţionant ca metaforă, e faptul că sala congresului se va umple cu „prime opere". Prime opere care anunţă, fiecare, un destin, o profesiune, o muncă de o viaţă, o împlinire, o familie în familia patriei. Prime opere care anunţă opere în sensul desăvîrşit, plin, definitiv al cuvîntului.

Să ne punem speranţa şi încrederea în această vîrstă a primei opere, aşa cum contemporanii lui Eminescu au văzut în primele lui poeme marea poemă naţională. Şi să ne gîndim bine, încă o dată, că precocitatea devine matură prin responsabilitate.

Purtătorul de cuvînt de la Departamentul de Stat şi-a pierdut obişnuita limbuţie. Îi cunoaşte pe ziarişti, le răspunde, de obicei, la întrebări dar, dintr-odată, a devenit rigid.

— Ce se întîmplă în Laos şi în nordul Vietnamului de sud?

— No comment.

— Trupe americane au trecut frontiera laoţiană?

— Nu...

— Dar trupele sud-vietnameze?

— No comment.

Timp de o jumătate de oră ziariştii au bombardat cu întrebări dar răspunsul a rămas exasperant: „Nici un comentar!". Nici un amănunt, nici o indicaţie, nici măcar o dezminţire formală. Embargoul a fost total pînă luni dimineaţa la ora 03,15 GMT. După aceea Saigonul a confirmat invazia împotriva Laosului. N-a fost o surpriză pentru că de mai multe zile se ştia că unităţi ale armatei lui Thieu şi Ky, împreună cu trupe ale S.U.A., erau concentrate la frontiera laoţiană. Intervenţioniştii au dovedit un dispreţ total faţă de normele dreptului internaţional, faţă de principiile suveranităţii naţionale. Declaraţia publicată la Saigon şi reeditată la Washington nu ţine seama de faptul că Laosul este un stat independent, ale cărui frontiere nu pot fi încălcate fără asumarea unei grave responsabilităţi. Din „fotoliul prezidenţial" în care l-au instalat ocupanţii străini, Thieu îşi arogă dreptul de a se amesteca în afacerile interne ale unei ţări vecine, de a o invada după bunul său plac (ambasadorul lui Thieu la Vientiane afirma că „nu a primit ordinul să ceară guvernului laoţian o autorizaţie prealabilă pentru intrarea în Laos a trupelor saigoneze" — informează FRANCE PRESSE). Fireşte, Thieu nu oferă decît paravanul pentru o operaţiune concepută la cartierul general al armatei americane şi realizată sub aceleaşi auspicii. Embargoul prelungit asupra ştirilor privind Laosul, tentativa de a învălui în tăcere realităţile, nu se refereau, în fond, la necesităţi de ordin militar, ci urmăreau un alt obiectiv: „Prima grijă a Casei Albe era de a evita ca această operaţiune, dusă cu sprijinul logistic şi aerian american, să declanşeze în S.U.A. un val de proteste şi de manifestaţii comparabil cu acela care a urmat după intrarea forţelor americane în Cambodgia, în aprilie anul trecut" — relata din Washington corespondentul A.F.P., Fernand Moulier.

„Această operaţiune psihologică" — cum o califica ziaristul — n-a avut efectul scontat. O dovedeşte chiar comentariul din NEW YORK TIMES: „La cîteva ore după ce trupele sud-vietnameze au pătruns în Laos, cu puternic sprijin logistic şi aerian american, Departamentul de Stat a declarat că această operaţiune masivă «nu înseamnă lărgirea războiului». Această declaraţie este atît de contradictorie cu faptele încît subminează credibilitatea oricărei alte afirmaţii făcute de Washington în legătură cu invazia din Laos — că va fi limitată în timp şi ca scop, că va contribui la programul de vietnamizare şi că va accelera şi va contribui la securitatea retragerii soldaţilor americani din Vietnamul de sud. Este mai probabil că această semnificativă escaladare a războiului va avea efecte absolut contrare celor pe care purtătorii de cuvînt ai Administraţiei Nixon le promit...".

NEW YORK POST se întreba: „Ne vom afunda tot mai mult sub lozinca retragerii?". Iar INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE scria despre „un nou act al tragediei indochineze"... Asigurările succesive oferite de Departamentul de Stat nu s-au dovedit a fi convingătoare. Încercarea de a demonstra că invazia asupra Laosului „nu este o lărgire a războiului" vine în contradicţie flagrantă cu realităţile, după cum afirmaţia că operaţiunea „este conformă condiţiilor legale necesare" trădează o cinică desconsiderare a legalităţii internaţionale şi a acordurilor de la Geneva. Mizînd în continuare pe cartea războiului, Washingtonul s-a angajat într-un joc extrem de periculos. Impasul militar din Vietnamul de sud şi Cambodgia, neputinţa comandamentului american, dezvăluie adevăratele perspective ale intervenţiei din Laos. De altfel, de ani de zile militarii americani şi agenţii C.I.A. acţionează în această mică ţărişoară, cheltuind milioane de dolari şi irosind armament modern. Rezultatele le cunoaştem. Acum Pentagonul a decis invazia masivă botezată „Lam Son — 719". Păcat că autorii agresiunii nu meditează la cele scrise de NEW YORK TIMES: „Nu prin diverse jocuri de război în Asia de sud-est, ci axîndu-se pe modalităţile de realizare a unei reglementări politice, pot spera S.U.A. să se retragă din Indochina în condiţii de onoare şi respect de sine".

În toată lumea invazia asupra Laosului a provocat indignare. U Thant a calificat intervenţia drept un „episod deplorabil" iar preşedintele Pompidou a spus: „Deplîng evenimentele din Laos şi le condamn". Preşedintele Franţei a remarcat: „Nu poate exista în sud-estul Asiei o soluţie militară, ci doar una politică". Mike Mansfield denunţa invazia ca fiind „o accentuare a tragediei şi o extindere a războiului", iar colegul său, senatorul Frank Church condamna „deschiderea unui al treilea front în războiul din Indochina".

Împreună cu opinia publică mondială, poporul român condamnă noul act agresiv săvîrşit împotriva popoarelor indochineze, cere să se pună capăt invaziei asupra Laosului, să înceteze intervenţia americană din peninsula indochineză şi să se respecte drepturile sacre ale popoarelor din această parte a lumii. Nu există forţă capabilă să înfrîngă încercatele popoare ale Indochinei ce-şi apără fiinţa naţională, dreptul la libertate şi independenţă naţională. Politica forţei, indiferent de eticheta care i se aplică şi de asigurările verbale ce o însoţesc, nu poate să ducă pe promotorii ei decît la noi şi inevitabile eşecuri.

EUGENIU OBREA

INVAZIA ASUPRA LAOSULUI

Invazia asupra Laosului a fost precedată de masive concentrări de trupe americano-saigoneze.

(Din „LE FIGARO")

O imagine care dezvăluie pregătirile pentru intervenţia asupra Laosului: artileria americană concentrată la granița laoţiană.
(Din NEUE ZURCHER ZEITUNG)

Lupte grele în Cambodgia

În regiunea cambodgiană Snoul, au avut loc marţi lupte violente între forţele de rezistenţă populară şi trupele administraţiei Lon Nol, sprijinite de efective militare saigoneze. Totodată, patrioţii khmeri au lansat un puternic atac cu rachete asupra poziţiilor deţinute de trupele inamice în oraşul Kompong Speu.

Agenţiile de presă relatează, de asemenea, că artileria şi aviaţia regimului de la Pnom Penh bombardează intens, de trei zile, localitatea Vihear Suor, situată la numai 16 kilometri de capitala cambodgiană. Mai multe batalioane ale forţelor administraţiei Lon Nol au fost trimise în împrejurimile acestei localităţi, care se află sub controlul detaşamentelor de rezistenţă populară.

Incidente la Belfast

Ciocniri între populaţia catolică şi militarii britanici ● Vor fi acordate „puteri speciale" poliţiei şi armatei?

Capitala nord-irlandeză a fost în noaptea de luni spre marţi teatrul unor noi incidente între populaţia catolică şi trupele britanice dislocate în provincie.

Ciocniri violente au izbucnit în cursul serii, în cartierul New Lodge Road, în urma rănirii mortale a unei fetiţe de 6 ani — lovită din greşeală de un vehicul blindat al armatei în timp ce trecea strada. Incidentele între populaţia catolică şi militarii britanici s-au soldat — după un prim bilanţ — cu 6 răniţi, între care doi militari, patru persoane arestate şi 12 automobile şi camioane incendiate. Luptele s-au desfăşurat în mai multe cartiere, între care şi Ardoyne, unul dintre „punctele fierbinţi" ale oraşului. Poliţia a interzis în cele din urmă circulaţia pe străzile unde au avut loc ciocnirile.

După cum se ştie, noul val de violenţe din Belfast a fost declanşat vineri seara iar de atunci incidentele s-au succedat noapte de noapte.

În cercurile oficiale din Belfast se menţionează că, în cazul în care noi incidente vor avea loc, guvernul Irlandei de nord este gata să invoce legea ce acordă puteri speciale poliţiei şi armatei. Această lege nu a mai fost aplicată în Ulster în ultimii 10 ani. Ea permite arestarea fără mandat a tuturor persoanelor considerate a fi un pericol pentru ordinea publică şi menţinerea lor în detenţiune pe o perioadă pînă la 4 ani, fără judecată.

PE SCURT

● **DELEGAŢIA condusă de Mihai Suder, ministrul industriei lemnului din Republica Socialistă România, care face o vizită în R.S. Cehoslovacă, a avut întîlniri cu J. Simion, ministrul industriei metalurgice şi constructoare de maşini, K. Martinka, ministru-vicepreşedinte al Comisiei de Stat a planificării precum şi cu A. Barcak, ministrul comerţului exterior al R. S. Cehoslovace.**

Expediţia ştiinţifică românească în Africa

● **O EXPEDIŢIE ştiinţifică românească, alcătuită din mai mulţi biologi şi naturalişti, a sosit în capitala Republicii Africa Centrală, Bangui. Participanţii la această expediţie au străbătut pînă în prezent opt ţări de pe continentul african şi îşi propun să adune o însemnată colecţie de eşantioane biologice, specifice Africii.**

● **GUVERNUL** Ceylonului a interzis intrarea în porturile ceyloneze a navelor militare şi aterizarea pe aeroporturi a avioanelor care au la bord armament nuclear.

● **ALDO MORO**, ministrul afacerilor externe al Italiei, şi Mirko Tepavaţ, secretarul de stat pentru afacerile externe al R.S.F. Iugoslavia, s-au întîlnit marţi la Veneţia, pentru a examina stadiul relaţiilor italo-iugoslave, informează agenţia Taniug.

● **ANSAMBLUL** folcloric „Balada" a susţinut luni seara un program de cîntece şi dansuri populare româneşti în sala Camerei de Muncă din Viena. Spectacolul a fost primit cu multă căldură de publicul prezent.

Misiunea Jarring

● **GUNNAR JARRING, reprezentantul secretarului general al O.N.U. în Orientul Apropiat, a avut luni, la New York, convorbiri separate cu Mohamed Hassan El Zayyat, reprezentantul permanent al R.A.U. la Naţiunile Unite, şi cu Joseph Tekoah, reprezentantul permanent al Israelului la O.N.U.**

Delegaţie guvernamentală spaniolă la Sofia

● LA SOFIA a sosit o delegaţie economică guvernamentală spaniolă. Delegaţia va purta convorbiri în vederea semnării acordului bilateral pe termen lung cu privire la comerţ, navigaţie maritimă, transport, colaborare economică şi industrială.

După cum se ştie, între Bulgaria şi Spania au fost stabilite recent relaţii consulare, iar la Madrid şi Sofia şi-au început activitatea reprezentanţele comerciale ale celor două ţări.

de peste hotare

Opinia publică condamnă escaladarea războiului din Indochina

Declaraţia Comitetului Central al Frontului Patriotic Laoţian

După cum anunţă agenţia Khaosan Pathet Lao, Comitetul Central al Frontului patriotic laoţian a dat publicităţii o declaraţie în care condamnă intervenţia militară americano-saigoneză în sudul Laosului. Declaraţia precizează că, în dimineaţa zilei de 8 februarie, aproximativ 50 de batalioane americano-saigoneze, dintre care mai mult de zece aparţinînd forţelor de infanterie şi de artilerie ale S.U.A., însoţite de blindate şi sprijinite de aviaţia americană, au lansat atacuri masive asupra regiunii Tchepone din sudul Laosului şi au comis masacre în rîndul populaţiei locale.

Frontul patriotic laoţian, subliniază declaraţia, condamnă cu vehemenţă această nouă aventură militară şi escaladarea gravă a războiului de agresiune. În acelaşi timp, Frontul patriotic laoţian adresează un apel urgent armatei populare de eliberare, întregului popor, de a-şi intensifica lupta împotriva forţelor inamice, în vederea înfrîngerii totale a acestora.

SPRIJINUL POPORULUI VIETNAMEZ

● **PURTĂTORUL DE CUVÎNT** al delegaţiei Republicii Democrate Vietnam la Conferinţa cvadripartită de la Paris în problema vietnameză a dat publicităţii o declaraţie în legătură cu intervenţia militară americano-saigoneză în Laos.

Citînd informaţii furnizate de Frontul Patriotic din Laos, declaraţia subliniază că „nu numai forţele saigoneze, ci şi cele ale Statelor Unite, au atacat regiunile eliberate din sudul Laosului, începînd de la 30 ianuarie a.c."

Purtătorul de cuvînt a acuzat, pe de altă parte, Statele Unite şi autorităţile saigoneze — care au masat trupe în apropierea paralelei 17 şi ale căror avioane şi nave de război au violat suveranitatea şi securitatea Republicii Democrate Vietnam — de pregătirea a noi aventuri militare împotriva R.D.V.

„Delegaţia R.D.V. la Conferinţa de la Paris declară că poporul vietnamez luptă împreună cu popoarele laoţian şi khmer pentru a asigura victoria deplină a cauzei lor drepte".

„S.U.A. repetă, în prezent, în Laos agresiunea pe care au întreprins-o în Cambodgia", a declarat reprezentantul delegaţiei Guvernului Revoluţionar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud la Conferinţa cvadripartită de la Paris. S.U.A., a subliniat el, au încălcat suveranitatea, independenţa şi neutralitatea Laosului.

DECLARAŢIA M.A.E. AL R.P. CHINEZE

● MINISTERUL Afacerilor Externe al R. P. Chineze a dat publicităţii o declaraţie în care arată că „invadarea pe scară largă a Laosului de către imperialismul american este o provocare gravă nu numai la adresa celor trei popoare din Indochina, ci şi a poporului chinez şi a popoarelor din lumea întreagă. Laosul este un vecin apropiat al Chinei. Popoarele chinez şi laoţian sînt fraţi apropiaţi. Guvernul şi poporul chinez sînt hotărîte să acorde ca şi pînă acum popoarelor Laosului, Vietnamului şi Cambodgiei sprijin şi asistenţă pentru a-i înfrînge pe agresori".

EDITORIALUL ZIARULUI „PRAVDA"

● ÎNTR-UN EDITORIAL, ziarul „Pravda" arată că noua escaladare a războiului de către S.U.A. pe toate fronturile indochineze reprezintă o încălcare a Cartei O.N.U., a principiilor de drept internaţional, a acordurilor de la Geneva din 1954 şi 1962.

Singura rezolvare posibilă a problemei indochineze, arată ziarul, constă într-o reglementare politică, în conformitate cu interesele naţionale ale popoarelor Vietnamului, Laosului şi Cambodgiei. Statele Unite trebuie să-şi retragă în totalitate trupele din Vietnamul de sud, să înceteze agresiunea din Indochina, să accepte o reglementare politică pe baza recunoaşterii necondiţionate a drepturilor legitime ale celor trei popoare.

ÎNGRIJORAREA INDIEI

● ÎNTR-O DECLARAŢIE oficială dată publicităţii la Delhi, guvernul indian şi-a exprimat „regretul şi preocuparea în legătură cu noua deteriorare a situaţiei din Indochina", provocată de pătrunderea în Laos a trupelor saigoneze, cu sprijin aerian şi logistic din partea forţelor S.U.A.

India, care este copreşedintă a Comisiei internaţionale de control pentru Indochina — cere încetarea intervenţiei în Laos, pentru a permite poporului acestei ţări să-şi hotărască în mod liber soarta, fără nici un amestec din afară.

DECLARAŢIA PREŞEDINTELUI POMPIDOU

● GEORGES POMPIDOU, preşedintele Franţei, aflat în cadrul turneului său african în capitala Coastei de Fildeş, Abidjan, s-a referit, cu prilejul unei conferinţe de presă, la intervenţia americano-saigoneză în Laos.

„Deplîng evenimentele din Laos şi le condamn; acest lucru îl va face, împreună cu mine, Franţa" — a spus preşedintele Pompidou — care a adăugat: „Nu poate exista în sud-estul Asiei o soluţie militară, ci doar una politică". În continuare, şeful statului francez a arătat că pacea poate fi obţinută numai prin încetarea oricărei intervenţii străine, prin respectarea independenţei popoarelor din regiunea respectivă.

Trupele saigoneze, sprijinite de aviaţia americană, şi-au continuat marţi operaţiunile pe teritoriul laoţian, deplasîndu-se pînă la 24 de kilometri în interiorul Laosului, transmite agenţia Reuter. Tot marţi, trupele agresoare au înregistrat şi primele pierderi: forţele patriotice au atacat trupele saigoneze aflate lîngă Lang Vei, bombardînd ulterior cu mortiere două unităţi de paraşutişti saigonezi, staţionate în apropierea aceleiaşi localităţi. Altă ciocnire a avut loc la o distanţă de 9,6 kilometri de frontiera dintre Laos şi Vietnamul de sud. Un purtător de cuvînt de la Saigon a afirmat că acţiunile patrioţilor au provocat pierderi în rîndul trupelor saigoneze, dar a refuzat să dezvăluie amploarea lor.

Poliţia încearcă să distrugă cu buldozerele baricadele ridicate pe străzi în timpul ciocnirilor de la Reggio Calabria.

ORIENTUL APROPIAT

Discursul premierului israelian

Într-un discurs rostit în faţa Knessetului, primul ministru al Israelului, Golda Meir, a declarat, răspunzînd recentelor propuneri ale preşedintelui R.A.U., Anwar Sadat, că guvernul său „este gata să discute cu guvernul egiptean aranjamentele necesare în vederea redeschiderii Canalului de Suez, chiar în afara unui acord general de pace". „Sîntem gata, a spus Golda Meir, să discutăm orice sugestie privind redeschiderea Canalului, separat de alte probleme, precum şi măsurile necesare pentru normalizarea vieţii civile în regiunea respectivă şi pentru a proceda la o reducere a forţelor armate". În opinia premierului israelian, redeschiderea Canalului şi redarea lui circulaţiei internaţionale presupun libertatea de trecere prin Suez a navelor aparţinînd tuturor naţiunilor, inclusiv Israelului. Golda Meir a respins, însă, ideea retragerii trupelor israeliene de pe malul oriental al Suezului, formulată de şeful statului egiptean.

N. SIANUK LA HANOI

Agenţia V.N.A. informează că Norodom Sianuk, şeful statului cambodgian, preşedintele Frontului Naţional Unit al Cambodgiei, a făcut o vizită de prietenie în R.D. Vietnam, la invitaţia preşedintelui Republicii Democrate Vietnam, Ton Duc Thang. Cu acest prilej, preşedintele Ton Duc Thang şi Norodom Sianuk au avut o serie de întrevederi şi schimburi de păreri în probleme privind lupta comună a popoarelor vietnamez şi khmer împotriva agresiunii americane.

Cutremur la Los Angeles

CENTRUL DE LA HOUSTON A PIERDUT ÎN MAI MULTE RÎNDURI LEGĂTURILE RADIO CU „APOLLO-14"

Un neobişnuit de puternic cutremur s-a produs în primele ore ale dimineţii de marţi pe coastele Californiei, resimţit mai ales de locuitorii oraşului Los Angeles. Intensitatea acestui cutremur a fost atît de mare încît seismografele Institutului tehnologic din California au fost pur şi simplu scoase din uz. Se apreciază că seismul este cel mai puternic din cîte s-au produs în California în ultimii 20 de ani. Prima zguduire a durat 1 minut, după care au urmat altele ce s-au prelungit timp de mai mult de jumătate de oră. Cutremurul a fost resimţit chiar în localităţi situate la 220 km de Los Angeles. Nu s-a anunţat nimic despre pagubele provocate de cutremur şi nici dacă există victime. La Los Angeles, legăturile telefonice şi reţelele de curent electric au fost întrerupte. Între altele, Centrul de control de la Houston a pierdut, în mai multe rînduri, legăturile radio cu astronauţii de pe nava „Apollo-14". În cele din urmă, comunicaţiile au putut fi restabilite între Houston şi navă.

Erupţia vulcanului Cerro Negro

Vulcanul Cerro Negro, care erupe de o săptămînă în Nicaragua, a provocat pînă acum oraşului Leon, situat în apropierea sa, şi plantaţiilor de bumbac din regiunea respectivă pagube în valoare de 15 milioane dolari. O imensă cantitate de cenuşă şi nisip este expulzată din crater. Mii de persoane au părăsit localitatea, construindu-şi corturi în zone mai adăpostite. Guvernul ţării a anunţat că intenţionează să proclame starea de urgenţă în regiunea calamitată, pentru a putea face faţă situaţiei. Pe de altă parte, armata a fost pusă în stare de alarmă pentru a putea strînge rapid recolta de bumbac. Exportul Republicii Nicaragua depinde în proporţie de 70 la sută de această cultură.

● LA MOSCOVA a fost semnat, la 9 februarie, acordul cu privire la furnizarea de către Uniunea Sovietică a unui ajutor tehnic suplimentar Republicii Democrate Vietnam.

Devalorizarea cruzeirosului

● GUVERNUL brazilian a anunţat devalorizarea cu 1,64 la sută a monedei naţionale. Dolarul american este acum cotat la Rio de Janeiro la 5,3 cruzeiros la vînzare şi 5 cruzeiros la cumpărare.

Ploi torenţiale în Argentina

● **PLOI TORENŢIALE** de proporţii nemaivăzute s-au abătut asupra capitalei argentiniene — Buenos Aires.

Reconquista şi Marou, care au ieşit din albiile lor, au întrerupt traficul urban şi au izolat mai multe cartiere ale oraşului. Au fost inundate tunelurile metropolitanului, numeroase case au fost distruse, iar comunicaţiile au fost întrerupte. Deocamdată nu se cunoaşte numărul victimelor omeneşti.

● „**NAŢIONALIZAREA** minelor de cupru şi a tuturor bogăţiilor naturale ale ţării constituie o necesitate vitală pentru Chile", a declarat preşedintele Allende la o consfătuire a oamenilor muncii care lucrează în minele de cupru. Allende a precizat că naţionalizarea va fi efectuată potrivit legilor chiliene.

Noi, a declarat el, vom căuta să evităm măsurile represive împotriva companiilor străine dacă ele vor recunoaşte dreptul poporului chilian la cucerirea libertăţii economice, dreptul său la viaţă.

La închiderea ediţiei

„Apollo-14" a revenit pe Terra

Marţi, 9 februarie, a luat sfîrşit epopeea spaţială a misiunii „Apollo-14". Capsula purtîndu-i pe cei trei temerari astronauţi, Alan Shepard, Edgar Mitchell şi Stuart Roosa, a plonjat în apele Pacificului la sud de Insula Pago-Pago din arhipelagul Samoa.

La ora 22,35 (ora Bucureştiului) cabina de comandă „Kitty Hawk" s-a separat de modulul de serviciu — compartimentul motoarelor, rezervoarelor de oxigen şi combustibil — începînd ultima parte a călătoriei spaţiale. Cîteva minute mai tîrziu, capsula a atins straturile superioare ale atmosferei terestre la altitudinea de 122 km, înaintînd cu o viteză de 11 km pe secundă. Comunicaţiile radio dintre cabină şi Pămînt s-au întrerupt timp de cîteva minute. La 23,01 (ora Bucureştiului) s-au deschis paraşutele de stabilizare. Cu trei kilometri înainte de a atinge suprafaţa Pacificului, un mecanism automat a deschis cele trei paraşute principale care au asigurat cabinei o coborîre lină. Capsula spaţială a atins apele Oceanului la 23,05, ora Bucureştiului. Cu un elicopter militar, cei trei astronauţi au ajuns la bordul port-elicopterului „New Orleans".

Conferinţă de presă din... Cosmos

Astronauţii Alan Shepard, Edgar Mitchell şi Stuart Roosa, aflaţi în drum spre Terra la bordul navei spaţiale „Apollo-14", au răspuns, în noaptea de luni spre marţi la o serie de întrebări, în cadrul unei conferinţe de presă transmise din cosmos prin intermediul centrului de control de la Houston.

Shepard şi Mitchell — cei care au „lucrat" pe Lună, în timp ce colegul lor Roosa gravita în cabina „Kitty Hawk" în jurul satelitului Terrei — şi-au exprimat dezamăgirea pentru faptul de a nu fi reuşit să ajungă la „Craterul Cone", unul dintre obiectivele misiunii lor selenare. (După cum se ştie, unii oameni de ştiinţă consideră că rocile care se află în interiorul acestui crater ar putea furniza indicii mai precise asupra originii Lunii. Or, astronauţii nu au izbutit să se apropie decît la aproximativ 90 de metri de crater. Motivul eşecului, au declarat medicii de la centrul spaţial, a fost imposibilitatea efectuării ascensiunii în timpul prevăzut, din cauza oboselii. Urcuşul a mărit ritmul cardiac al lui Shepard pînă la 150 de bătăi pe minut). Shepard şi-a exprimat totuşi convingerea că rocile culese din apropierea craterului sînt de mare folos pentru selenologi, deoarece — consideră Shepard — ele ar trebui să fie în mod normal de aceeaşi natură cu cele din interiorul craterului.

Chestionat asupra felului în care a reperat modulul lunar în timpul zborului său de aşteptare în jurul Lunii, Stuart Roosa a declarat că „Antares" a fost foarte vizibil, apărînd ca o pată albă, puternic contrastantă cu ansamblul mediului selenar.

Dr. David Reasoner, responsabilul experienţelor de măsurare a particulelor de energie înaltă care „bombardează" Luna în permanenţă, a anunţat că, prin ciocnirea etajului de ascensiune al modulului lunar „Antares" de suprafaţa Selenei s-au obţinut rezultate extrem de importante. Căderea modulului a degajat o energie echivalentă cu cea a exploziei unei încărcături de 500 kg. trinitrotoluen, care, transformîndu-se în energie termică a vaporizat o parte din rocile selenare de la locul căderii.

S-a obţinut astfel cea de-a patra stare a materiei — plasma — ceea ce dovedeşte că fenomenul apare de fiecare dată cînd solul lunar este bombardat de meteoriţi sau particule de energie înaltă aflate în componenţa vîntului solar sau a razelor cosmice. Rezultatul final a constat în apariţia a două emisii de ioni şi electroni care au străbătut zona aparatelor ştiinţifice, instalate în cursul misiunilor „Apollo-12" şi „Apollo-14," cu viteza de 2 800 km/oră.

„Şocul Rolls Royce"

Guvernul britanic a prezentat luni în Camera Comunelor proiectul de lege asupra naţionalizării parţiale a firmei de automobile şi echipament aero-spaţial „Rolls-Royce". Proiectul conţine o singură clauză care autorizează statul să procedeze la achiziţionarea unor bunuri ale companiei, fără a preciza însă felul acestora şi suma pe care guvernul ar intenţiona să o plătească drept compensaţie.

Unul din punctele principale ale programului actualului guvern conservator îl constituie politica de „denaţionalizare". În răstimpul de cînd se află la putere, cabinetul Heath n-a operat încă nici o „denaţionalizare". În schimb, el s-a găsit în postura, nedorită, de autor al unei naţionalizări. Luni, guvernul a prezentat în Camera Comunelor proiectul de lege „asupra naţionalizării parţiale a firmei de automobile şi echipament aero-spaţial „Rolls Royce".

Loviturile de teatru în „afacerea Rolls Royce" s-au succedat cu repeziciune, începînd din dimineaţa zilei de 4 februarie. În acea dimineaţă, tranzacţiile privind acţiunile „Rolls Royce" (care scăzuseră catastrofal de la 46 de şilingi în 1968, la 7,6 şilingi în seara zilei de 3 februarie a.c.) au fost suspendate. Ceva mai tîrziu, britanicii, stupefiaţi, aflau dintr-un lung comunicat al companiei că în „lipsa unei alternative", consiliul de administraţie al Rolls Royce a declarat firma în stare de faliment. Ştirea a surprins şi a şocat, cu toate că dificultăţile financiare ale companiei deveniseră cunoscute încă din noiembrie trecut, cînd guvernul şi o serie de bănci particulare se declaraseră gata să sprijine Rolls Royce cu credite de 60 de milioane lire sterline.

Noutatea cea mai surprinzătoare, cea de-a doua lovitură de teatru, în serie, avea să apară în după-amiaza aceleiaşi zile cînd, dl. Corfield, ministrul furniturilor aeronautice, anunţa în Camera Comunelor decizia cabinetului britanic de a naţionaliza o mare parte a întreprinderilor Rolls Royce, mai precis cele care se ocupă cu „producerea de motoare de avion şi vapor, ca şi cu fabricarea de turbine cu gaze". Motivul invocat: „aceste întreprinderi sînt esenţiale apărării naţionale şi programelor comune cu alte ţări". Evident, raţiuni puternice au „forţat mîna" guvernului conservator determinîndu-l la această naţionalizare parţială. Practic, toate avioanele lui Royal Air Force sînt prevăzute cu motoare Rolls Royce şi compania participă la dezvoltarea aproape a tuturor proiectelor de cooperare aviatică în care e angajată Anglia (Jaguar, Concorde, elicoptere de mare capacitate anglo-franceze etc.).

Unii comentatori afirmă, aşa cum face Daniel Norman în corespondenţa lui din LE FIGARO că „falimentul lui Rolls Royce semnifică sfîrşitul visului firmelor aeronautice britanice de a răsturna hegemonia americană". Se reaminteşte, în acest sens, că marile dificultăţi financiare ale lui Rolls Royce şi-au avut originea în proiectul ambiţios şi foarte costisitor al unui motor RB-211 destinat să echipeze triereactoare tip „Tristar" destinate pieţei nord-americane. S-ar putea, însă, ca deznodămîntul cu falimentul şi naţionalizarea parţială să ducă, în perspectivă, la cu totul alte evoluţii decît cele de abandonare a opoziţiei faţă de hegemonia americană. Se poate remarca, în această privinţă că, în urmă cu cîteva luni, ministrul britanic al furniturilor aeronautice preconiza crearea unei societăţi vest-europene de motoare care ar grupa, în principal, Rolls Royce şi societatea franceză SNECMA (împreună cu societăţi vest-germane şi belgiene). Pe plan juridic, condiţiile par astăzi şi mai favorabile de vreme ce atît Rolls Royce cît şi SNECMA sînt societăţi naţionalizate. Oricum accentul pus în expunerea de motive cu privire la naţionalizare — pe „necesitatea salvării proiectelor de cooperare aviatică" vest-europeană este demn de remarcat. Întîlnirea dintre dl. Corfield şi omologul său francez Chamant, prevăzută pentru 18 februarie, ar putea aduce clarificări în temă. Deocamdată, opinia publică britanică se mai află sub şocul prăbuşirii lui Rolls Royce. O nelinişte serioasă se face resimţită în ţară şi mai ales, la Berby şi Bristol, citadelele acestei companii industriale cu 80 000 de salariaţi. Chiar dacă sectoarele preluate de stat vor continua să lucreze din plin, cel puţin 15 000 de oameni din întreprinderile lichidate rămîn fără slujbă. „Şocul Rolls Royce" în ambianţa creşterii la niveluri record a şomajului (731 000 şomeri în ianuarie) nu oferă britanicilor prilejul unor viziuni optimiste.

Automobilul „Rolls Royce" — o marcă de muzeu?

EM. RUCĂR

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poştale şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"